

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

PO MARIJI
K
JEZUSU

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

LETO XXVI. 1928.

ST.3.MAREC

Neomejena varnost!
KRANJSKA HRANILNICA
v Ljubljani, Knafljeva ulica šte. 9

eno minuto od glavne pošte,
najstarejša hranilnica v Jugoslaviji (ustanovljena leta 1820)
zda j last Ljubljanske oblasti,

katera jamči za
vse njene obveze z vsem svojim
premoženjem in davčno močjo, sprejema vloge
na hranilne knjižice in tekoči račun proti najugodnejšemu
obrestovanju ter izposoja denar glasom štatuta na hipoteke in menice
po zelo ugodni obrestni meri. — Vloge v naši hranilnici
so proste rentnega davka. Stanje vlog koncem
decemb. 1927 je znašalo okroglo
Din 50,000.000.—.

1000 krat

je poplačan trud in delo
gospodinje, ako uporablja
pri pranju dosledno samo

milo „GAZELA“

Cenjenim naročnikom!

(Zadnji opomin!)

V današnji številki »Bogoljuba« prejmejo vnovič položnico za obnovitev naročnine vsi p. n. naročniki, ki nam doslej za leto 1928 še niso poslali ne celoletne, ne polletne naročnine. V lastno korist naj se poslužijo te položnice vsak čimprej, najkasneje pa do 15. marca, ker se sicer ustavi pošiljanje »Bogoljuba« s 4. številko na naslov onih, ki v tem roku ne bodo plačali najmanj polletne naročnine. — Oni p. n. naročniki, ki so morda prav v zadnjem času odposlali dolžni znesek, naj shranijo položnico za drugo priliko ali pa jo oddajo tretji osebi za novo naročbo »Bogoljuba«.

Uprava.

Poselska zveza je otvorila zavetišče za brezposelna dekleta v Marijinem domu (Slomškova ulica št. 20), kjer je najela za ta namen več sob. Dekleta bodo dobila tam snažno in gorko prenočišče (3 Din za noč). — Posebna soba je določena, da lahko dekleta tam bivajo po dnevnu. Dekleta, ki želijo priti v zavetišče, se morajo javiti preje v pisarni Poselske zveze, Stari trg št. 2, I. nadstr. — Ob enem sporočamo vsem gospem, ki iščejo služkinje, da se naj obračajo na našo Poselsko zvezo, katera jim bo preskrbela poštna in pridna dekleta.

Poselska zveza.

ODGOVORI

J. Z., dijak: Zelo nas veseli, da z zanimanjem prebirate »Bogoljuba« in da ga hočete podpirati tudi s prispevki. Pa ta pesmica še ni za tisk. Poskusite še kaj! — Aleksandrija: Res ne moremo objaviti. Če bi bil Vaš članek natisnjen, se bojim, da bi ga Vi in Vaši ljudje sploh ne dobivali več v roke. Pač pa bomo Vašo zadevo večkrat priporočali v molitev. Drugič se pa le podpišite s polnim imenom, da vemo, s kom imamo opraviti. — Družbenica: Bomo vpoštevali. Za tisk ni. — M. S. Pobožnost devet petkov je v tem, da se pobožnost na čast presv. Srcu Jezusovemu devet prvih petkov zaporedoma opravi tako, kakor je za odpustke tega dneva predpisano, predvsem pravno sv. obhajilo. Pripomnimo, da se pobožnost prvih petkov lahko veljavno nadaljuje (tudi za obljubo), dasi letos na prvi petek svetega obhajila ni mogoče prejeti. Odgovor na 2. vpr. ni lahek, ker vprašanje ni dovolj jasno. O takih dvomih se pomenite s spovednikom, ki mu točno povejte svoje težave. Morda najdete rešitev v odgovoru pod označbo F. 2. Z. — Odg. na 3. vpr.: 9 dnevnic na čast služabnici božji S. M. Celini boste najbolje opravili, ako prosite v dotičnih dneh, da bi Bog poveljčal svojo služabnico in dodelil, da nam izprosi milosti, ki jih pričakujemo po njeni priprošnji. — Sicer pa: Ni treba iskati posebnih molitvic; S. Celina razume že same želje. — Na vpr. 4.: Tak izraz je pač žalitev dotičnega, večja ali manjša. Malega greha pa ne presega. — F. 2. Z.: Tudi Vaša vprašanja spadajo bolj v spovednico, ker v kratkih besedah ne morete prav razodeti svojih težej. Kakor spovednik odloči, po tem se ravnajte, pa

imate lahko popolnoma mirno vest. — O dvomnih grehih velja nasplošno to-le: Kdor ima verjeten razlog za to, da ni grešil, ali da ni smrtno grešil (ker je stvar bila majhna, ali ker ni popolnoma privolil), ta ni dolžan se spovedovati tistega greha. A četudi ni stroge dolžnosti, spovedovati se dvomnih grehov, je vendarle svetovati, da se to stori... Tenkovestni ljudje, ki navadno ne delajo smrtnih grehov, niso dolžni se spovedovati, kadar dvomijo, ali so privolili v greh ali ne. Oni pa, ki so široke in ohlapne vesti, se splošno morajo spovedovati dvomnih grehov. —

O skrupuloznosti je natanko in dovolj jasno pisal »Bogoljub« l. 1919. Kdor ima proti razlagi, ki je tam natisnjena, ugovore, kaže prav s tem, da je res skrupulant, ki se ne mara iznebiti te nesreče in bolezn. Skrupulantu (če je res skrupulant) v pomirjenju je zapisano v označenem »Bogoljubu«: »V greh nisi privolil, če popolnoma dobro ne veš, da si privolil. Če ne moreš prisesti, da si privolil, potem nisi privolil.« — Za smrtni greh je namreč treba popolnega spoznanja in popolnega privoljenja.

Glede skušnjav naj bo skrupulant prepričan, da ni privolil in da torej ni grešil, če ne ve tako za gotovo, da bi lahko prisegel. — Skrupulant ne sme verjeti sebi, ampak spovedniku. Dvomljivih grehov naj se torej skrupulant ne spoveduje. Skušnjav naj se spove samo, če lahko prispeže, da je vanje privolil.

A. G. 100/30: Trditve, da je 8. dec. glavni praznik vsake Marijine družbe, ne drži. Vsaka družba si izbere poljubno ta ali oni Marijin praznik, da ga proslavi kot svoj glavni praznik. To je zabeleženo v posebnih pravilih, ki jih mora (poleg glavnih, skupnih) vsaka kongregacija imeti. Seveda se more v tem oziru izvršiti tudi sprememba, če tako kaže. Poglejte, kateri dan je označen v pravilih vaše družbe kot glavni praznik; morda pa ni 8. dec. Če pa je, pa sklenite v predstojništvu sporazumno z g. voditeljem, da se izbere drug praznik v ta namen — in zabeležite to v pravilih, ki so potrjena od škofijstva.

S. B.: Poročila nismo priobčili, ker je brez prave vsebine in sega itak že predaleč nazaj, 15letnico boste pa šele praznovali. Pa takrat kaj zanimivega. Brez zamere.

ZAHVALE

M. Fr. P. se zahvaljuje t. škofu Slomšku, da se je na njegovo priprošnjo odvadila in iznebila greha, ki ji je povzročil obupno življenje. — Uršulinski samostan v Škofji Loki se po zaobljubi zahvaljuje praškemu Jezuščku, da je na priprošnjo sv. Terezije Det. J. v sveti noči 1927 rešil iz smrtnonevarne pljučnice gojenko zavoda in ji dal v najkrajšem času popolno zdravje. — Mar. dr. (Mirna peč) se zahvaljuje t. škofu Slomšku in sv. Antonu P. za pomoč v dušni zadevi. — M. S. se zahvaljuje Mariji in sv. Mali Cvetki za pomoč v več zadevah. — Zahvaljujem se Moriji za ozdravljenje. Nobeno zdravilo ni nič pomagalo in tudi operacija ne. Marija mi je pa podelila popolno zdravje. Zato hvala in čast njenemu ljubeznipolnemu Srcu. Matilda Starich, Cleveland. — M. K. (Ljubljana) se zahvaljuje Materi božji dobrega sveta za ozdravljenje in za rešitev iz velikih muk. — J. K. (št. Vid p. Z.) se zahvaljuje presv. Srcu J., deviški materi Mariji in vernim dušam v vica za pomoč, da se je noga pozdravila brez bolnice. — M. S. (Celje) izreka zahvalo Mariji rožnovenski za pomoč v vseh stiskah. Hkrati priporoča v molitev za razne milosti. — J. Sicherl, org. v p., se zahvaljuje presv. Srcu J., Brezmadežni, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Mali Cvetki za čudovito

Koledar Apostolstva molitve za marec 1928.

Glavni mesečni namen, blagoslov. po sv. očetu: Napredovanje češčenja sv. Jožefa.
Misijonski mesečni namen, blagoslov. po sv. očetu: Semenišča in domači duhovniki v misljonih.
Mesečni zaščitnik: Sv. Jožef (19.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Četrtek	Albin š.	Prejemanje sv. zakramentov v postu	Šmarjela	Buče
2 Petek	*† Simplicij Kv.	Srcu Jezusovemu posvečene družine	Sv. Trojica	Polje
3 Sobota	† Kunigun.	Molitev za duhovnike	Št. Jošt	Zagorje
4 Nedelja	2. p. Kazimir s.	Posvetitev družin. II. Zlata knjiga	Krško	Prevorje
5 Poned.	Friderik s.	Zakonska čistost in zvestoba	Toplice	Hoče
6 Torek	Fridolin op.	Sv. Cerkev v Mehiki in Rusiji	Št. Jurij p. K.	"
7 Sreda	Tomaž Akv.	Katoliški znanstveniki	Trnovo sam.	Cirkovce
8 Četrtek	Janez od Boga	Botniki. Usmiljeni bratje	Kand. hiraln.	"
9 Petek	Frančiška R. v.	Vdove in sirote	Javorje	Črna gora
10 Sobota	40 mučencev	Neustrašenost v veri	Ledine	"
11 Nedelja	3. p. Sofronij š.	Naši fantje pri vojaki	Oslinica	Št. Jenž n. D. p.
12 Poned.	Gregor Vel. p.	Duhovniški in redovniški naraščaj	Sv. Gregor	Sv. Lovr. n. D. p.
13 Torek	Rozina vd.	Naša dekleta v tujini	Sv. Križ n. J.	Sv. Lovr. n. D. p.
14 Sreda	Matilda kr.	Naši narodni voditelji	Sp. Log	" " "
15 Četrtek	Klemen Hofb.	Delavci in obrtniki	Kočevje sam.	Slivnica
16 Petek	Agapit š.	Jugoslovanski škofje	Novo mesto	"
17 Sobota	Jedert d.	Ljubezen do sv. čistosti	Vel. Poljane	Fram
18 Nedelja	4. p. Ciril Jer.	Delo za sv. zedinjenje	Stari trg p. L.	Fram
19 Poned.	Sv. Jožef (m. z.)	Ceščenje sv. Jožefa med Slovenci	Ljublj. Jožefin.	Prevalje
20 Torek	Feliks m.	Visokošolci in katol. lajki	Suhor	Braslovče
21 Sreda	Benedikt op.	Duhovne vaje in misljoni	Stranje	"
22 Četrtek	Benvenut š.	Zalirani in preganjani	Stična	"
23 Petek	Viktorin š.	Vzgojitelji naše mladine	Kresnice	Vransko
24 Sobota	Gabriel	Ceščenje sv. angelov	Tržič	"
25 Nedelja	5. p. Ozn. D. M.	Gorečnost v Mariji, družbah	Ljublj. franč.	Sv. Pavel p. P.
26 Poned.	Emanuel m.	Naši misljoni v Indiji	Vel. dolina	"
27 Torek	Janez D., Ruprt	Apostolstvo mož in mladeničev	Št. Ruprt	Sv. Martin P.
28 Sreda	Janez Kap s.	Delo za Slomškov proces	Leskovec	"
29 Četrtek	Ciril m.	Spreobrnjenje trdovrat. grešnikov	Ljublj. Salezij.	Sv. Jurij o. T.
30 Petek	Mati 7 žal.	Ceščenje žalostne M. božje	Hinje	"
31 Sobota	Modest š.	Vsi v naše molitve priporočeni	Velesovo	Št. Andraž p. V.

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

ozdravljenje v zelo nevarni bolezni zastr. krvi. — Najprisrčnejša zahvala Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Luciji, zlasti pa Mali Cvetki za večkratno očitno pomoč v raznih potrebah in za ozdravljenje živčne bolezni. M. — P. F. (Ribnica) se zahvaljuje presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki za zdravje ter se priporoča še nadalje — zlasti za dosego pravega poklica. — F. Zalaznik (Vransko) se zahvaljuje sv. Jožefu, sv. Antonu za rešitev iz velikih skrbi. — S. Klehič Vodenik, usmiljenka v Gradcu, se zahvaljuje sv. Mali Cvetki za uslišanje dveh prošelj, hkrati se priporoča za uslišanje dveh novih prošelj.

PROŠNJE.

F. Marija priporoča presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pom. na Brezjah, sv. Antonu, sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki srečen izid dveh gosp. zadev, zdravje in blagoslov v družini. — A. K. se priporoča Mar. Pomočnici, sv. Antonu, sv. Valentinu, sv. Tereziji D. J. za zdravje živčne bolezni. — Neimenovana M. dr. se priporoča Brezmadežni, sv. Mariji Magd., sv. Alojziju, sv. Mali Cvetki za

dobro dolgo spoved in več milosti. — P. M. M. se priporoča Mariji milostipolni, sv. Tereziji Det. J., s. Celini za zdravje in vse potrebne milosti. — Mar. družbenica iz K. se priporoča Sv. Duhu, naj. sv. SS., sv. Jožefu, sv. Antonu P., sv. Janezu N., sv. Tereziji D. J., vsem svetim, dušam v vica, † Slomšku za ozdravljenje živčne bolezni, sv. Ceciliji za dar petja, za spreobrnj. brata, za premag. skušnjav. — A. P. se priporoča v molitev za dosego pravega poklica. — K. V. (Goriško) priporoča presv. Srcu Jezusovemu, sv. Mali Cvetki, sv. Jožefu, † škofu Slomšku svoje ozdravljenje, in pomoč cele družine v dušnih in časnih zadevah. — F. K. (Laze) se priporoča sv. Srcu J. in M., sv. Antonu P., sv. Mali Cvetki za pomoč v silnih telesnih in duševnih stiskah. Lurške romarje prosi, naj se ga spominjajo in priporoče Brezmadežni njega in njegove namene. — M. V. (Stična) priporoča sv. Antonu P., sv. Tereziji Det. J. sebe, brata in sestro. — J. K. (Bogojna) se priporoča sv. Družini, sv. Tereziji Det. J. za zdravje žene; škofu Slomšku v važni zadevi. — B. A. se priporoča priprošnji Marije Device in sv. Male Cvetke v važni zadevi.

Za Marijino oznanjenje.

V šestem mesecu pa je bil angel Gabriel od Boga poslan v galilejsko mesto, ki se imenuje Nazaret, k devici, zaročeni možu, ki mu je bilo ime Jožef, iz hiše Davidove, in devici je bilo ime Marija. Ko je prišel angel k njej, je rekel: »Zdrava, milosti polna, Gospod je s teboj, blagoslovljena ti med ženami!« Pri teh besedah se je prestrašila in je razmišljala, kaj naj pomeni ta pozdrav. Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija, zakaj milost si našla pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus. Ta bo velik in sin Najvišjega; Gospod Bog mu bo dal prestol nje-

govega očeta Davida in bo kraljeval v hiši Jakobovi vekomaj in njegovemu kraljestvu ne bo konca.« Marija pa je rekla angelu: »Kako se bo to zgodilo, ko moža ne poznam?« Angel ji je odgovoril: »Sveti Duh bo prišel nad te in moč Najvišjega te bo obsenčila; in zato bo tudi Sveto, ki bo rojeno, Sin božji. In glej, tvoja sorodnica Elizabeta je tudi spočela sina, v svoji starosti; in to je šesti mesec njej, ki se imenuje nerodovitna; zakaj pri Bogu ni nič nemogoče.« Marija pa je rekla: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!« (Lk 1, 26 do 38.)

Iskal sem te.

M. Elizabeta.

Iskal sem te,
ti, duša dragocena,
posvetil tebi skrb sem svojo;
od večnosti v lepoto tvojo
je moj pogled uprt.

Iskal sem te!
Jokalo je nebo,
ko strt med oljkami sem klečal,
da tvojo bi ljubezen srečal,
ker ljubim te tako...

Iskal sem te s krvjo oblit,
pod biči in pod krono žgočo;
po težki križevi sem hodil poti
z edino željo takó vročo,
da ti prišla bi mi naproti...

In ker te ni biló,
v ljubezni sklenil sem tako:

Počakam te na lesu križa,
razpet, pribit,
s krvjo zalit.
Odprta stran
bo klicala te noč in dan
in tisoč ran
bo pričala ti o ljubezni moji,
in to:

kako jaz hrepenim po tvoji...

In danes še takó te čakam
z razprtimi rokami,
z odprtim srcem,
in s pribitimi nogami.
Takó te čakam, da vsa zemlja vidi...

Ti, hrepenenje moje,
o, draga duša, pridi, pridi!

Katoliški radikalizem.

Janez Kalan.

Radikalizem — to besedo sem zapisal že na koncu svojega članka v 12. številki lanskega »Bogoljuba«. Kaj je radikalizem? Prav je, da ga poznate, zato da ga boste tudi imeli! Radix (radiks) se pravi korenina, — radikalizem pa gre do korenine. V slovenskem nimamo za radikalizem prave besede, zato moramo rabiti latinsko. Slovensko bi se to reklo približno: odločnost, temeljitost; vendar te dve besedi ne izražata tako krepko tega, kar radikalizem. Radikalizem, kakor sem rekel, gre do korenine, do dna, do zadnjih posledic; ne pozna polovičarstva, omahovanja in mencanja; hoče imeti in doseči do konca in kraja vse, kar je potrebno.

In tak radikalizem nam je v teh časih potreben. Nam katoličanom! Zdaj ni čas za polovičarstvo, za mencanje in omahovanje; zdaj je čas odločnosti, doslednosti neustrašenosti, — koreninstva! Katoličanstvo mora biti célo, — ali ga pa ne bo! S polovičarji ne bomo zmagali. Zato sem pa nedavno vprašal: »Ali smo katoličani, ali nismo?« Če namreč smo, potem bodimo celi! Ne popuščajmo svétu na vseh koncih in krajih! Ne delajmo ž njim pogodb; toliko in toliko prepustim tebi, drugo obdržim zase, ampak do česar imamo pravico, to nam vse gre, ne odnehamo nobene pičice!

Ali me razumete, kaj hočem reči? Gre nam, kakor pravimo, za biti ali ne biti. Ali bomo mogli še katoličani ostati, ali ne? Ali bo katoliška vera še ostala, živela in cvetela, ali bo polagoma zmrznila in zamrla? ...

Morebiti se čudite, da mi kaj takega na misel pride. Da bo naše vere že konec? O, tega pa ne! Tako si mislite. In prav imate. Res je jutri še ne bo konec in drugo leto tudi ne. Hvala Bogu! — Toda kdor malo pozna svet, kako se suče, mora uvideti, da gremo — navzdol. In če se gre navzdol, se nazadnje pride na dno, — seveda, če se prej ne ustavi. Tok ali duh časa je brez dvoma Cerkvi in veri nasproten. Duh časa veje, piha, vleče proti sveti Cerkvi; tok časa nas nekako nehoté nese v posvetnost, v materializem, v nevero. Tako je po vsem svetu. Tako je na Nemškem, kjer nedeljo še precej dobro posvečujejo, tako je na Francoskem, kjer kmetje v nedeljo že po polju delajo, in tako je tudi na Slovenskem. Mali ljudje morebiti tega toliko ne opazite, in kdor

živi tjavendan, od dneva do dneva, in na to ne pazi, morebiti tudi ne čuti tega toka. Kdor je pa že nekaj časa na svetu in primerja razmerje med nekdanj in sedaj, med danes in pred 50 leti, ta vidi velikanski razloček.

Pa da ne boste rekli, da gledam prečrno, moram resnici na ljubo povedati, da ne gre samo na slabše, marveč da v nekaterih ozirih gre tudi na boljše. Ali mi je treba to šele naštevati? Saj menda sami vidite! Prejemanje sv. zakramentov je napredovalo, včasih ni bilo toliko svetih obhajil, včasih ni bilo Marijinih družb, ni bilo duhovnih vaj, Srce Jezusovo se še ni toliko častilo kot v naših dneh; sploh imamo marsikaj lepega novega, kar včasih niso poznali. Tudi nekatere slabe navade so se opustile: ponočevanja in pretepov je danes manj, kakor je bilo tega nekdanj. — A če pogledamo na drugo stran, — koliko slabega nekdanj nismo poznali, s čemer smo zdaj obilno obdarjeni. Če je bilo po mestih vedno nekaj svobodnjakov, domišljavcev, ki so glavo pokoncu nosili, ali celo popolnih brezvercev, — po deželi je vera vladala tako rekoč neomejeno. Vse življenje je bilo prepojeno z verskim duhom. Preden je oče hleb načel, je napravil z nožem čezenj križ; preden je konja pognal, je zarisal z gajzlo pred njim križ na tla. In takih reči še mnogo, ki jih ne bom posebej našteval, ki nam pričajo, kako je verski duh prešinjal in vodil vse življenje. Ljudje so bili tudi grešniki, ker teh nikoli ni manjkalo; a bili so vendar, kar se tiče vere in cerkve, vsi enega duha.

Poglejte pa danes po vaseh! V vsaki vasi so ljudje že razdeljeni na dva ali več taborov. Nekaterim cerkveni duh ne ugaja več; hočejo biti bolj modri kot so drugi, moderni, napredni. Morebiti hodijo še v cerkev, a srca nimajo za cerkev, ali je vsaj njih srce razdeljeno med cerkvijo in tem, kar je proti cerkvi. Skoraj v vsako vas prihajajo taki časniki teden za tednom, ali dan za dnom, katerih edino opravilo je, da kurijo in podžigajo proticerkvenega duha: »Kaj si boš dal ukazovati, kaj boš poslušal duhovnika! Sam svoj gospod si, delaj, kakor se ti zljubi!« — Ali je čudno, če srca, ki srkajo v sebe takega duha, vedno bolj omrzujejo za cerkev? Ali je mogoče, da bi človek, ki je tako razkačen proti duhovnikom, mogel

prav rad k spovedi hoditi in pogostokrat k svetemu obhajilu? Zdrava pamet pove, da to ne gre dobro skupaj. In ta duh piha čez celo deželo ter leze vedno bolj v glavo in srce našega ljudstva. Prostost, svoboda, to je geslo našega časa. »Uživajte, privoščite si veselja, kolikor vam ga zemlja nudi,« — to je evangelijski sedanjega časa. Pomnite pa dobro: ne samo tistih, ki so slabe vere, se oprijemlje ta duh, ampak tudi tistih, ki še hočejo Bogu zvesti ostati! Tudi njih ušesom včasih bolj prija in ugaja evangelijski tega sveta, ki priporoča življenje, kakor evangelijski Kristusov, ki priporoča zatajevanje. Zato pa vidimo, kakor sem nedavno grajal, da celo katoličani, ki se štejejo za dobre, derejo za neumnim svetom, modo in drugimi norostmi, namesto da bi se popačenosti krepko po robu postavili. Tako leze duh sveta vedno bolj v množico ljudstva in izpodriva duh evangelijski. Predaleč bi me zapeljalo, ko bi hotel naštevati, v čem vsem se ta duh razodeva. V kolikih ozirih smo na slabšem, kakor smo bili! Nedelja se tudi čimdalje manj posvečuje; kakršna pa nedelja, tako je krščanstvo —. Tudi domača molitev, se mi zdi, se vedno bolj opušča ali vsaj okrajšuje. Ljudem se zdi božja služba pretežka, ker pač hočejo komodno, zložno, prijetno živeti. Dvakrat eno nedeljo v cerkev, to jim je odveč. V prejšnjih časih je bilo to ljudem zabava, kratek čas. V cerkev hoditi, lepo božjo službo obhajati, to so bile ljudske veselice. Dandanes imamo druge veselice, zato izginja veselje za božjo službo. Tudi vzgoja otrok postaja vedno bolj posvetna, lahkoživa, mehkužna. Starši ne vzgajajo otrok več v tistem strahu božjem kakor nekdanj.

Pa mi recite, če ni tako! Kdor je že nekaj let na svetu, da nekoliko pozna prejšnje čase, bo gotovo rekel: Prav tako je!

Če potegnemo črto in odštejemo slabo od dobrega, kar nam je novi čas prinesel, moramo reči, da smo — na izgubi. — Ne smete pa misliti, da se bo tok časa letos

ustavil, da smo že na koncu slabega! Kaj še! Ta tok in duh bo šel dalje, Bog ve, kako dolgo. Če bomo pa vsako leto za nekoliko na izgubi, potem izračunajte, kam bomo na zadnje prišli! Gospodarstvo, ki izkazuje vsako leto izgubo, mora nazadnje priti — na kant.

Povejte mi torej, ali so moji računi pravi, ali niso!... Seveda popolnoma vere ne bo nikoli konec. Nekaj ljudi bo ostalo vedno zvestih. Saj pa tudi ni treba, da bi prišlo tako daleč! Saj je dosti že, če en človek vero izgubi in se ena duša pogubi. A koliko jih bo vero izgubilo in koliko se jih pogubilo v teku časa, če se bo tako razvijal kakor zdaj!

Pravim, da ta tok časa gre po celem svetu. Celotna Turki, ki so bili svoji veri tako zvesti, začenjajo postajati brezverci. Krščanstvu pa, ki od človeka zahteva zatajevanja, je še lažje nezvest postati. Kako hitro gre ta stvar dalje! Glejte, cele množice delavstva, milijoni in milijoni ljudstva so v teku pol stoletja vsled socializma in komunizma od Cerkve odpadli. In danes imate socialiste in komuniste že po vseh občinah.

Ali naj ta deroči tok, ki nam trga in odnaša plodno zemljo, brezskrbno gledamo?... Kaj naj pa proti temu storimo? Kakšne plotove in jezove naj temu toku nasproti postavimo?

Katoliški radikalizem! — Odločnost, temeljitost, neustrašenost, koreninstvo ali korenjaštvo, kakor hočete! — Morebiti sedaj razumete, zakaj nam je katoliški radikalizem v naših dnevih potreben. Kako naj se ta radikalizem kaže, v čem naj se razodeva, o tem bomo govorili prihodnjič. Kakšen je katoliški radikalizem, boste najbolje razvideli iz življenja in ravnanja nemških katoličanov v »kulturnem boju«, ki vam je opisano v življenjepisu münsterskega škofa Janeza Bernarda Brinkmanna. Za danes je dosti, da smo spoznali, kako potreben nam je katoliški radikalizem. Katoliški radikalizem bodi naše geslo!

Človek, ki mnogo prisega, je poln krivice, in njegova hiša ne odide šibi.

Blagor človeku, komur je dano, da ima božji strah. Kdor ga ima, s kom bi se neki primerjal?

Ni je hujše glave kot je kačja glava; ni je večje jeze, kot je ženska jeza.

Lončarsko posodo preskuša peč, pravične ljudi pa izkušnja bridkosti.

Človek drži na človeka jezo; pri Bogu pa išče odpuščenja.

Zdrži se prepira — in grehov bo mnogo manj.

Mnogo jih je padlo pod ostrim mečem, pa ne toliko, kolikor jih je poginilo po svojem jeziku.

Zavist in jeza krajšata dneve, in skrbi pripeljejo starost pred časom.

Mnogo jih je padlo zavoľjo zlata, in njegova lepota jim je bila v pogubo.

Kakšno življenje ima, kdor si ga krajša z vinom? (Sirahova Modrost.)

Kaj bo dal človek v zameno za svojo dušo?

Dr. Fr. Jaklič.

Psalmist pravi: »Dnevi človeka so kakor trava; kakor cvetlica na polju, tako izcvete: veter potegne mimo nje, pa je ni več in ne ve se več za njeno mesto.« Isto resnico ugotovi Hamlet z besedami: »Človeško življenje je kot bi štel eno.«

Pa vendar ima to naše kratko življenje neizmerno vrednost, ker si z njim prislužimo ali srečno ali pa nesrečno večnost. Skrb za dušo mora torej biti edino opravilo, ki mu moramo posvetiti vso pozornost; vse drugo moramo motriti s tega vidika. »Če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove samemu sebi. Kdor svoje življenje zavoljo mene izgubi, ga bo našel. Kaj namreč človeku pomaga, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi. Ali kaj bo dal človek v zameno za svojo dušo?« govori nebeški Učenik. V luči vere moramo prodreti do notranje veljave vsake stvari in se ne dati preslepiti zunanjemu videzu. »Le eno je potrebno,« kliče Kristus; nobenega kompromisa ne pozna v tej točki.

Koliko se jih pa zarije z vso dušo v totransko življenje, kot da bi njegove dobrine in vrednote večno trajale! V svojem ravnanju so podobni bogatinu iz evangelijske prilike, ki je zadovoljno govoril sam s seboj: »Duša, veliko blaga imaš spravljene za veliko let; počivaj, jej, pij in bodi dobre volje!« Bog pa, ki so pred Njim vsi narodi zemlje kot kapljica ob vetru in ima na dlani vso našo bodočnost, preseka to človeško modrovanje, rekoč: »Neumnež, to noč bodo tvojo dušo terjali od tebe; kar pa si spravil, čigavo bo?«

Bogatega svetopisemskega mladeniča je Gospod pozval, da naj po tem edino pravem, božjem ceniku presodi in porabi svoje imetje. Toda žal, ni našel razumevanja. Dne 13. marca pa obhajamo spomin dveh svetnic istega imena, svetih Evfrazij, matere in hčerke. Svet jima je v obilici vsega nudil, kar more razveseliti človeško dušo, in tudi njuni srci sta gotovo bili žejni veselja. Pa sta z mirno roko vse odklonili ter storili tisto, kar je Učenik svetoval bogatemu mladeniču: »Ako hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; potem pridi in hodi za menoj!«

V času bizantinskega cesarja Teodozija II. (408—450) je živel v Carigradu senator Antigon. Bil je odličen po rodu, saj je bil cesarjev ožji sorodnik in prijatelj; še bolj odličen je pa bil po čednostih in od svojega ogromnega bogastva je dajal obilno miloščino. Poročen je bil z Evfrazijo, ki je bila tudi cesarjeva sorodnica ter možu enaka po krepostih. Ko se jima je rodilo prvo dete, sta mu dala materino ime Evfrazija; nato sta se oba zakonska zavezala s težko zaobljubo, da bosta imela odslej obrnjene svoje oči le v posmrtnost ter bosta živela kot brat in sestra. »Saj veš, sestra moja Evfrazija, da to življenje ni nič,« je lepo ogovoril sv. Antigon svojo življensko družico.

V pobožnostih, dobrih delih in samoopovedi sta živela sveta zakonska še komaj eno leto, ko je mladi Antigon umrl. Sam cesar je prevzel varuštvo njegove edinke, svoje mlade sorodnice. Vdova Evfrazija je bila še čisto mlada, bilo ji je šele okoli dvajset let. Več odličnih snubcev sta ji omenila cesar in cesarica, mnogo se jih je tudi samih oglasilo, — ona je pa vsakega odslovila. Nekaj časa je živela ločena od sveta in od carigradskega vrvenja v svoji palači sredi tihih vrtov in nasadov; v tistih letih je po tedanji zli navadi zaročil Teodozij njeno petletno hčerko s sinom senatorja, Antigonovega prijatelja. Kmalu nato sta se pa mati in hči skrivaj ukricali na ladjo ter neopaženo odpotovali v Gornji Egipt, kjer sta imeli več posestev; pestro in razkošno državno prestolico sta obedve zamenjali z enakolično, resno egiptovsko ravanjo, da bi v kratkih letih svojega življenja lahko še tem bolje poskrbeli za svoji neumrjoči duši.

Egipt, dežela Nila, nekdanjih slavnih faraonov in prastarih piramid, je bil v tisti dobi ves posejan s samostani; eni od njih so imeli kar na tisoče prebivalcev. Obe Evfraziji sta se nastavili z malim spremstvom poleg ženskega samostana, kjer je živelo za Boga in za dušo okrog 130 redovnic. Ostro je bilo njihovo življenje; tešče so bile do solnčnega zapada; mesa, vina, sadja in mleka niso nikdar pokusile; hranile so se le s sočivjem, kruhom in vodo. Nosile so ostro raševino; spale so le nekaj ur, pa še tisto na golih tleh. Mnogo so molile in čez dan trdo delale; preko samostanskega praša niso nikdar več stopile. — Sveta mati in hčerka sta se hitro sezna-

nili in spoprijateljili z nunami. Evfrazija jim je večkrat ponujala veliko denarno pomoč, da bi tem raje molile za dušni mir njenega pokojnega soproga. Pa niso hotele ničesar drugega sprejeti kot majhen prispevek za cerkveno olje in kadilo. — »Ubožne smo in uboge hočemo ostati,« so dejale, veseleč se v svojem prostovoljnem pomanjkanju bogatega plačila v nebesih, ki ga je božji Sodnik obljubil onim, ki so svojo dušo popolnoma odtrgali od bogastva.

V plemeniti in skrbno vzgojeni hčerkinini duši se je pod vodstvom božje milosti in ob tako lepih zgledih zgodaj oglašilo hrepenenje po redovniškem življenju. Ko je razodela svoj poklic materi, jo je tako razveselila, da je mati od tihe sreče točila solze. Peljala jo je k prednici ter goreče prosila Boga pred sveto ikono (podobno), naj potrdi in ohrani njeno hčerko v dobri misli, kakor je utrdil gore, da se ne zganejo več, ter naj sprejme otroka v svoje posebno varstvo.

Ko je odhajala iz samostana ter pustila svojo ljubljeno, dobro edinico za resnimi zidovi, sta jo s toliko silo obšli materinsko čuvstvo in zavest popolne osamljenosti, da je na glas ihtela. Tudi njeno spremstvo in celo redovnice so zalivale solze, videč toliko žrtev in tako resnobno pojmovanje življenja.

Bog je torej dal starejši sv. Evfraziji srečo, da je kar najlepše izpolnila vse dolžnosti žene in metere. Ne dolgo potem jo je obiskal s težko boleznijo. Ko je že začutila smrtno bližino, je velela poklicati svojo hčerko ter ji je govorila poslednja navodila in opomine. Posebno ji je priporočila, da naj v ponižnosti služi Bogu. »Nikdar ne misli na to, kaj si bila, da si namreč iz cesarske družine! Bodi skromna in uboga na zemlji, da boš bogata v nebesih!« ji je naročala. V cvetu let in v še lepšem cvetu čednosti je šla v večnost. Razumela je evangeljske besede: »Nebeško kraljestvo je podobno z ak lad u, skritemu na njivi, ki ga je človek našel in preskril; in od veselja nad njim gre in proda vse, kar ima, ter kupi tisto njivo.« Za drago ceno ga je kupila, — a ni naredila slabe kupčije.

Glas o smrti Antigonove krepostne vdove je brz dospel na carigrajski dvor. Teodozij je nemudoma poslal po svojo varovanko v Egipt, da naj pride, prevzame vso velikansko dediščino ter se bliže seznanji z ženinom. Svetniška hčerka svetih roditeljev je pa sedla k okorni samostan-

ski mizi ter pisala pismo, s katerim je mirno, pa odločno presekala vse vezi s svetom. Sporočila je cesarju, da se je posvetila Bogu v večnem devištvu in se torej ne more več poročiti z umrljivim človekom, ki bo kmalu hrana črvov. Pri spominu na njene blage starše je prosila vladarja, da naj razdeli vso njeno dediščino cerkvam in ubožcem, naj izpusti vse njene sužnje v svobodo ter izbriše vsem podložnim kmetom dajatve in dolgove.

Poslaniki so se vrnili s tem pismom v Bizanc. Ko ga je Teodozij prečital, ga je ganotje vsega pretreslo, prav tako tudi cesarico in ostale navzoče. Evfrazijin ženini ni mogel spričo tolike samoodpovedi in tako resnega, nadnaravnega pojmovanja življenja drugega, kot izreči svoji zaročenki za slovo svoje spoštovanje in občudovanje. Cesar je vsa naročila mlade Evfrazije vestno izvršil.

Mladenka je torej ostala v egiptovskem samostanu. Do predstojnic in sester je je bila sama spoštljivo in ljubezen, ponižnost in krotkost. Ko je začela doraščati ter se ji je jel oglašati klic življenja, je podvojila svoje telesno in dušno premagovanje ter je res našla v molitvi, delu in ostrosti dovolj moči in vztrajnosti; sveta roditelja sta pa tudi gotovo pri Bogu prosila zanjo.

Nad dvajset let je preživela v redovni strogosti. Opravljala je — ona, cesarjeva bogata sorodnica — najnižja kuhinjska in hišna dela. Potrpežljivo je nosila tudi vse žalitve, ki so jo več ko enkrat zadele od preprostih sester, ki seveda niso mogle do dna doumeti vse njene plemenitosti, velikodušnosti in žrtve ter se primerno vesti do nje.

Ko je vstopila v 30. leto, ji je Bog razodel, da bo kmalu umrla. Pa ta sveta duša se je ob misli na smrt in sodboto tako zdrznila in zbala, da se je kar onesvestila in zgrudila. Vroče je prosila Boga vsaj še za eno leto odloga; pa ni uspela, Bog jo je že sedaj hotel poklicati k sebi in k roditeljem po plačilo. Umrla je za mrzlico l. 410.

Odrešenik je dejal: »Tudi je nebeško kraljestvo podobno trgovcu, ki je iskal lepih biserov. Ko je našel dragocen biser, je šel ter prodal vse, kar je imel, in ga je kupil.« Tudi mlajša sv. Evfrazija je spoznala vrednost nebeškega biseru in z vedrim srcem dala zanj vse. Dobro kupčijo je napravila.

Najbolj resnobno dobo cerkvenega leta, štiridesetdnevni post, preživljamo. V duhu visi pred nami na lesu križa božji Trpin. Kdo je zapel doslej tako visoko pe-

sem ljubezni? Za nas, za tvojo neumrjočo dušo trpi in umira božje Jagnje, — glej torej, kako dragocena je!

Pisma svetni inteligenci.

Dr. med. Fr. Debevec.

V temi varno stopamo le z lučjo v roki. V opasnem omrežju na vse strani razpredenih življenskih potov bomo edino zanesljivo v pravi smeri k cilju srečne večnosti potovali, ako bomo stalno pazili na obcestne napise in kažipote, a po strminah in med prepadmi se opirali na žice in kline, ki jih je trdno namestila in napela ter jih trajno nepoškodovane ohranja sveta Cerkev s svojimi nauki. Na čelu Cerkve pa je sam Bog-človek.

Naša velika dolžnost je, da svoj razum neprestano bistrimo, ga oživljamo z jasno svetlobo božjih resnic in zapovedi, kjerkoli le je to mogoče: s svetim pismom, katekizmom, nabožnim, versko-filozofskim čtivom, s propovedmi, predavanji itd. To je tem bolj umestno in potrebno, ker je naša volja po svoji naravi nagnjena k slabemu, a v veri šibko poučeni še mnogo hitreje zdrčimo v zmote, greh, gnusobo.

Neverjetno je, koliko verskega neznanja se včasih skriva v naših vrstah! Često tega ali onega izmed nas poseka s svojim verskim znanjem, zlasti v katekizmu, petnajstleten šolarček! Zato je tako velikokrat naš človek ponižen in boječ v svojem javnem nastopu, ko gre za obrambo božjih resnic in njih dejansko uveljavljanje v življenju. Ne ve, kaj bi rekel, ne zna, kako bi besedo prav obrnil, da se komu ne zameri ter ne pride na glas kot veren, praktičen katoličan. Ali naj bo to potem krepak nastop ponosnega kristjana?

Toda, pravzaprav vse to ni nič čudnega. Da postane kdo globok v veri, da se vsled površnosti in neznanja na tem polju ne lovi za besedo, misli, načela, — zato je treba malo več izobrazbe, nego je more imeti oni, ki po dovršenem zadnjem šolskem razredu za vselej odloži veroučno knjigo.

Poleg obširnejšega verskega znanja je nam nujno potrebna tudi odločna volja, da se po teh naukih v borbi življenja dosledno tudi ravnamo, kar se da doseči le s trajnim vežbanjem, treniranjem samega sebe. Kdor med nami hoče in želi, da vsaj v zadnjih vrstah vztrajno, čeprav počasi plava po struji, ki jo usmerja nezmotljiva

Cerkev, naj črpa svojo osnovno verstveno izobrazbo vsaj iz šolskega znanja katekizma, stalno osveževanega po nedeljskih propovedih in podobnem verskem pouku, ter zalivanega z vsakdanjo molitvijo in zaslužnimi deli.

Ali je sleherni izmed nas vsaj takšnega kova? Ali res odgovarja notranjost vsakega med nami vsaj temu najkrajšemu programu? Ali ne bi bili osupnjeni in razočarani, če bi zastor prošlega življenja pri tem ail onem od nas odgrnili? Roko na srce; naj vsakdo sam zase presodi. Poglejmo le večkrat kot nepristrani in strogi sodniki za svoje kulise! Včasih pa je dobro, da pogledamo tudi v svojo okolico, k svojim sosedom, k sočlanom v društvu itd. Videli bomo marsikje napake, zmote, neprimerna dejanja, ki izvirajo iz neznanja in nedoslednosti v verskem življenju. Koliko neizrabljenih trenutkov, minut, ur, koliko zamujenih prilik, koliko opuščenih zlatih nagibov!

Vpoštevajmo, da brez milostne pomoči od zgoraj duševno prej ali slej opešamo. Vpoštevajmo nadalje, da brez jasnih pojmov, brez trdnega verskega usmerjenja ne moremo niti toliko naprej, da bi mogli poreči: To je belo, to je črno, dovoljeno — nedovoljeno, dobro — slabo.

Čistimo, operimo pri sebi in pri drugih, kar je napačnega, opilimo rjavino neznanja, površnega pojmovanja, zmotnega nastopanja v življenju; naj povsod posveti luč vere in oddeli ljuljko in plevel od ostalega koristnega bilja! — To bodo potem naša dela duhovnega usmiljenja v smislu nasveta: Poučevati nevedne.

Zopet bo kdo rekel: Kaj pa duhovščina? Predragi, duhovniki so na vseh straneh dovolj in preveč zaposleni. Marsikdaj je celo boljše, da mnogim neljubega svečenika zamenja ali začasno zastopa manj »grozen« lajik (neduhovnik).

Tudi pri izvrševanju te vrste duhovnega usmiljenja je potrebno mnogo takta, dobrega poznavanja duše in razpoloženja.

zlasti pa mnogo znanja, verskega in splošnega, da ob primernih trenutkih pridemo na plan s pravimi dokazi.

Mnogokrat ta ali oni, nahajajoč se v duševni stiski ali krizi (odločitvi), sam želi čuti naše mnenje in nasvet, dobiti nagib. Zlasti katoliški inteligent naj bi v takšnih važnih trenutkih skušal po svojih najboljših močeh, znanju, sposobnosti postreči v dušnem boju ogroženim.

Najvažnejša pa bo naša udeležba pri tej duhovni pomoči takrat, kadar bo dušna stiska in oklevanje imelo svoj izvor v nemožnosti odločitve v zadevah, ki se naravnost tičejo priznavanja ali zanikanja Boga samega, ter življenja po verskih načelih, ali pa imajo s tem vsaj tesne zveze, torej posebno poklicne težave, borba za obstanek itd.

Prvi korak za uspešno pomoč v takšnih notranjih mukah in negotovosti je, dobiti zaupanje v dvojbah omahujočih oseb.

Drugi korak pa je, nagniti takšnega človeka, da se zaupljivo obrne po duhovno pomoč tja, kjer sodimo, da bo nasvet in vpliv najbolj učinkovit. Ako smo si v gotovih slučajih te sposobnosti sami svesti, bomo skušali postreči kar mi.

Pazimo pri tem, da s prikupno skromnostjo in s potrebno odločnostjo ob pravem času nevidno in neobčuteno obdržimo za gotovo dobo vajeti nad omahujočim duhom v svojih rokah.

To bodo potem naša dela duhovnega usmiljenja po navodilu: Svetovati dvomljivcem in omahljivcem.

Za Slomškovo beatifikacijo.

Lavantinski ordinariat v Mariboru je oskrbel dvolistne spominske podobice, ki imajo na prvi strani v zlatonatisnjenem okvirčku pravo fotografično sličico † škofa Slomška s podpisom: Služabnik božji **Anton Martin Slomšek**, knezoškof lavantinski. Rojen 26. nov. 1800, † 24. sept. 1862.

Na drugi strani beremo pojasnila, v koliko je delo za svetniški proces že napredovalo in kolikega pomena bo za nas Slovence, če dobimo lastnega svetnika.

Na tretji in četrty strani so pa sestavljeni poleg molitve še številni nauki in izreki, ki so povzeti iz Slomškovih spisov, in sicer posebej za duhovnike, posebej za vzgojitelje in učitelje, dalje za starše in gospodarje, za mladeniče in mladenke, za mladino in končno splošni nauki za življenje. Tako je sedaj na razpolago šestero vrst Slomškovih podobic. Srečna misel. Upamo, da ga ne bo Slovenca in da je ne bo Slovenke, ki bi si ne oskrbela te res lepo izdelane, spominske in hkrati za življenje tako koristne podobice.

Predsednik škofijske komisije dekan stolnega kapitlja v Mariboru, prelat dr. I. Tomažič, sporoča o teh podobicah sledeče:

Slomškova zadeva stoji — po človeški sodbi — dobro. Sveta obredna kongregacija je odobrila dosedanje delo. Škofijska komisija

bo imenovana brž, ko se doženejo nekatere podrobne formalnosti. Treba je le, da se vzdrži med nami zanimanje za zadevo in zaupanje v Slomškovo priprošnjo, da se dobro izvršijo predpisane obravnave pri škofijstvu in pozneje v Rimu, in da z gorečo molitvijo izprosimo od božje Previdnosti ugoden uspeh. — Trdno upamo, da bo potem slovenski narod tudi zmogel potrebna gmotna sredstva.

V te namene so se priredile posebne podobice. Slehera v taki obliki, da se lahko vloži v vsak molitvenik, vsebuje vrsto lepih Slomškovih nauk. Naj bi 1. starši in gospodarji, 2. vzgojitelji in učitelji, 3. mladeniči in mladenke, 4. mladina sploh, 5. tudi duhovniki imeli v rokah njim namenjene izreke našega Služabnika božjega — in 6. vsak Slovenec njegova modra navodila za življenje.

Podobice se naročajo pri lavant. kn.-šk. ordinariatu ali naravnost pri stolnem dekanu v Mariboru. Nabavni stroški za eno podobico so kriti z enim dinarjem. Ker pa je ves dohodek namenjen Slomškovega sklada, stori dobro, rodoljubno delo, kdor daruje za en komad vsaj 2 Din, ali po svojih močeh višjo vsoto.

Najbolje bi bilo, če bi gg. dušni pastirji ali načelniki kršč. organizacij naenkrat naročili večje število posamnih skupin. Vsaki pošiljati bo pridejana položnica.

»Za pravico se poteguj z vso silo in do smrti se bojuj za resnico; potem se bo Bog bojeval zoper tvoje sovražnike.«

»Ne zametuj govorjenja modrih starčkov, marveč se vadi v njihovih pregovorih. Od njih se namreč naučiš modrosti in umnih nauk...«

Moje deseto lurško romanje.¹

Alojzij Šoba.

Zakaj sem romal desetič v Lurd?

Predvsem sem hotel obhajati 20 letni jubilej svojega prvega lurškega romanja leta 1907., ki je bilo tako pomenljivo, da moram Lurd prištevati med največje milosti, ki mi jih je naklonila brezmadežna Devica. Pred oči mi je stopilo leto 1887., ko sem maturiral, potem sestanek maturantov v Novem mestu, kjer sem spoznal tako idealne tovariše, poznejše duhovne sobrate (gg. Ušeničnika, Devca, Janeža, Ražuna, prav posebno pa g. Kalana). Od štajerskih maturantov je bil z menoj sedanji kanonik Časl v Mariboru. Štiridesetletnico mature sem hotel obhajati pri lurški Devici, ki nas tako skrbno vodi po naši življenski poti! Priporočiti sem se hotel nadalje lurški Devici za 30letnico svojega župnikovanja na Zdolah. Povedati moram, da me je tudi silno vleklo v Lizijé k Mali Cvetki, ki me je pred 15 leti na Veliko soboto 6. aprila 1912 rešila smrti zadušenja po ogljikovem dušiku.

Kdo ne bi rad obiskal Marijine poslanke blažene Bernardke v Neversu (Névér), svete Marjete Marije Alatók in sv. Vianney-a? Vse to je bilo v načrtu obsežnega desetega lurškega romanja v dnevih od 2. do 27. julija l. l.

Kako mi je bilo to mogoče?

Navadno se govori, da je treba za romanje veliko denarja. Res je to. Pa še nekaj drugega. Brez vodnika ne gre. Tam v Lurdu zapazimo precej, ko pridemo čez most, tri zna-

menite kipe sv. Mihaela, sv. Gabriela in sv. Rafaela. Sv. Mihael je vodnik nebeske vojne. Sv. Gabriel je Marijin častilec in patron Marijinih častilcev. Sv. Rafael, spremljevalec mladega Tobije in zdravnik starega slepega Tobije, je obenem spremljevalec lurških romarjev, zlasti bolnikov; on je njih romarski patron. Takega Rafaela sem potreboval tudi jaz za tako dolgo potovanje. Kje ga dobiti? Majniška Kraljica mi ga je poslala. Kaj, sv. Rafaela iz nebes? Oh, ne tega, ampak preljubnega gospoda opata trapistovskega samostana v Rajhenburgu, o. Placida Epalle, francoskega rojaka, ki pa izvrstno obvlada tudi naš slovenski jezik. Bilo je v nedeljo 1. majnika. Po večernicah sem v Ravnah blagoslovil novo kapelico Brezmadežne, ki jo je postavil Martin Petan pri svoji hiši. Po končani slovesnosti dobim sporočilo, da so me obiskali gg. trapisti v Rajhenburgu. Koj hitim proti domu, pa že srečam svoje drage posetnike. Mudilo se je že. Zato hitro poprosim g. opata: »Ko boste letos odpotovali na Francosko k svojim redovnim zborovanjem, prosim, vzemite me s seboj. Rad bi šel v Lurd in Lizijé.« Ljubezni gospod mi je odgovoril, da me bo že pravočasno obvestil o potovanju. Tako mi je majniška Kraljica pripeljala in oskrbela lurškega spremljevalca Rafaela.

Pod spretnim vodstvom Rafaelovim smo vse pripravili za potovanje. Praznik Marijinega obiskovanja (2. julija 1927) je bil določen za odhod. Po končani pontifikalni sveti maši g. opata v rajhenburški lurški cerkvi smo odpotovali v družbi še tretjega romarja P. Berhmansa Baillet, ki že celih 25 let ni videl svoje francoske domovine in svojih uglednih sorodnikov, redovnikov, redovnic in drugih. Pod vidnim Marijinim varstvom smo skozi Ljubljano, Trst, Benetke, Padovo kar naprej potovali, dokler se nismo v nedeljo zjutraj 3. julija približali zgodovinski pokrajini Solferin-a (bitka 24. jun. 1859) ter kmalo nato izstopiti na postaji Desenzano ob Gardskem jezeru. Ta postaja je postala znamenita posebno v dobi 200 letnega jubileja sv. Alojzija, ker vodi odtod cestna železnica v Castiglione (Kastiljone), rojstno mesto sv. Alojzija. Sli smo v bližnjo trapistovsko opatijo, da smo opravili daritev sv. maše. Ob 10. uri smo se udeležili redovne slovesne sv. maše. Kaj me je pri tem kar očaralo? Prelepo koralno petje redovnikov. Star pater je orgljal, redovniki so pa krasno peli. Reči moram, da je bilo to najkrasnejše koralno petje, kar sem ga kdaj slišal.

¹ Dasi je bilo v predlanskem »Bogoljubu« precej obširno opisano lurško romanje Slovencev, se je uredništvo vendar odločilo, da objavi še nekaj črtic o Lurdu in drugih znamenitih svetih krajih na Francoskem in sicer izpod peresa g. župnika A. l. Šoba, ki je imel že desetič srečo, da se je osebno poklonil Brezmadežni v lurški baziliki. S tem hočemo proslaviti 70letni spomin Marijinih prikazovanj ob votlini Masabjejski, obenem pa v duhu spremljati one naše rojake, ki bodo letos poromali k Mariji brezmadežni v lurško mesto. — Jubilejno romanje v Lurd, Ars, Paray le Monial, bo od 10. do 21. aprila. Odhod iz Ljubljane 9. aprila ob 6 zjutraj. Brzovlak vozi preko Milana, Genove, Ventimiglie, Nice (prenočišče), Marselesa v Lurd, kamor dospe 13. aprila ob 9 dopoldne. — Odhod iz Lurda 16. aprila preko Lyonsa, z avtom v Ars, nato v Paray le Monial, kamor dospe vlak 17. aprila zvečer. Naslednji dan se vrača vlak preko Lyonsa, Turina-Milana (prenočišče) v Benetke (šesturni odmor), nato preko Trsta v Ljubljano. Povratek 21. aprila ob 6 zjutraj. — Stroški za hrano, stanovanje in vožnjo znašajo za III. razred 2900 Din; za II. razred pa 4000 Din. Priglasiti se je pri Prosvetni zvezi v Ljubljani, Miklošičeva c. 5, do 1. marca.

Lurška Mati božja.
(Ob 70-letnici prikazovanja v Lurdu.)

Po kratkem odmoru smo nadaljevali pot skozi Milan, ob rajskem Lago Maggiore skozi Simplon-predor ter dospeli v pondeljek 4. julija v slavno švicarsko mesto Ženevo. Tukaj ima Društvo narodov svoja zasedanja. Mi se za vse to nismo menili, ampak nemoteno izvršili svoja opravila ter v torek 5. julija nadaljevali pot na Francosko. Naš prvi cilj je bilo znamenito mesto Bourg (Burg). Največja zanimivost v tem mestu je sedež »častne straže božjega Srca Jezusovega« v samostanu redovnic »Marijinega obiskovanja«. Po tej 1863. leta tukaj ustanovljeni »častni straži« je mesto Bourg zaslovelo po vsem svetu. Tudi mi smo obiskali lično redovno cerkvico ter si ogledali več velikih slik presv. Srca Jezusovega v središču 12 stražnih ur, v katere so člani in članice popisane le z začetnima črkama. Več ob drugi priliki. Prijetno in neprijetno nas je iznenadil naš g. Rafael, ko nas je

peljal do prekrasne semeniške cerkve zunaj mesta. Cerkev je velika, prekrasna, umetniška, polna zgodovinskih spomenikov — a jo je vlada zaplenila; zdaj ne služi več bogočastju, ampak jo vlada vzdržuje le kot zgodovinsko znamenitost in kot muzej. Prav tako je vlada zaplenila prekrasno semenišče tik cerkve ter ga rabi sedaj v svoje namene. Tu smo videli prve žalostne sadove zadnjega francoskega kulturnega boja. Tu satanovo delo, — ne daleč od tod, v tihi samostanski cerkvici redovnic »Marijinega obiskovanja« pa »častna straža«, delo presv. Srca Jezusovega, ki je zopet dvignilo in pomirilo naša užaljena verska čuvstva. Prav domače smo se zopet počutili, ko smo zvečer dospeli v trapistovski samostan v Dumbah, ki je matica ali materna hiša našega priljubljenega samostana vč. oo. trapistov v Rajhenburgu.

(Dalje prihodnjič.)

„Izbrišite me!“

Janez Langerholz.

Pravijo ji Ivanka.

Nekaj let je že preteklo, odkar beremo njeno ime v knjigi Marijini otrok. Med nagibi, ki so ji pomagali, da se je odločila za družbo, ni bil med zadnjimi tisti iz knjige njene sestre: »Da bi pod Marijinim varstvom lažje zveličala sebe in svoje bližnje.«

Vsekako lepa, plemenita misel.

Njena tovarišica v družbi je bila tudi Črničeva Katarina. Kadar jo je Ivanka zagledala, pa je vstala pred njo tista ne ljuba zgodba iz šolskih klopi. Pomlad je že silila v deželo in med učenci se je čulo ugibanje in govorjenje o nameravanem šolskem izletu. In vedeli so tudi že: »Le otroci, ki so čednega, dostojnega vedenja, bodo šli na izlet.«

Prav tiste dni je završalo med ljudmi o neki skrivnostni zgodbi, ki so vanjo zlobni jeziki vpletali tudi ime Ivanke. Črničeva Katarina je vso stvar oznanila v šoli in Ivanka je bila med zavrženimi. Po krivici, in to jo je bolelo. Vedela je, da leži

vsa teža krivde na imenu Čudnove Alenke, in zadostovala bi bila ena sama beseda, pa bi bila postavila ime svoje součenke v najslabšo luč. Pogledala je tja v četrto klop, videla je Alenko, kako je zardela in ohledela obenem, videla je tudi, kako Alenkino oko molče prosi: »Ivanka, nikar, nikar!« In ni. Molčala je, obvarovala dobro ime Alenke, sama pa je ostala na sramoti.

Kadar se je spomnila tiste zgodbe in če je obenem zagledala še Katarino, pa jo je zazebló tam pri srcu in vzbudilo se je nekaj, kakor prikrito in pritajeno sovraštvo do Katarine in z vsem pritiskom sililo na dan. Pri tem pa je nehote zadela ob besedo družbenega pravilnika in njega razlage: »Marijina družba naj posebej goji medsebojno prijateljstvo!«

Medsebojno prijateljstvo. Lepa beseda! Ali kako naj bo prijazna s Katarino, ki ji je že v zorni mladosti zagrenila življenja jutro in ji pred vso šolo omadeže-

vala dobro ime! Toda ali ji ni že davno vsega odpustila? Vsaj trdila je tako. In Katarina je govorila le to, kar so drugi govorili. Toda, ali ni bilo v njenih besedah prikrito želo grde nevoščljivosti? Zato jo je v šoli počrnila, da jo je pripravila ob

veselje izletnega dne. Oh, spomin, spomin, kakšne težave narejaš ubogi Ivanki! »Vse je odpuščeno,« pravi Ivanka; spomin pa vedno na novo odkriva staro rano in z rano strah, če se pod tem spominom vendarle ne skriva ogenj pritajenega sovra-

Karel Dolci.

Sv. Kazimir, goreč Marijin častilec.
(Praznik 4. marca.)

Firenca, Galleria Pitti.

štva. In če sovraži, pa to sovraštvo prikriva pred svetom, ali ni v resnici hinavka? Ali pa spadajo hinavke v Marijino družbo?

Iz let brezskrbne mladosti je Ivanka rastla in se razvijala v leta dekliskega življenja. In s tem življenjem so prihajali novi boji, novi viharji in so pretresli njeno v resnici po lepoti in plemenitosti hrepenečo dušo. Marsikaj je videlo njeno oko, kar ni bilo lepo, marsikaj je slišala, kar ni bilo dostojno. V dušo so se ji prikradle misli, ki se jih je prestrašila in kakor pošasti iz žrela peklenske hudobe so vstajale v njeni domišljiji slike, da bi bila najrajši pobegnila pred njimi na konec sveta. Hude nevihte so divjale v njeni duši podnevi in strašne sanje so jo begale ponoči; duša pa je trpela boje, da bi ji smrtna muka in groza ne bila nič manj huda in strašna.

Za hip vsaj jo je vselej pomirila dobra spoved. Pa le za hip. Spet so vstajale stare slike, novi, še hujši prizori so jo begali in kakor iz daljne dalje ji je donel na ušesa glas: »Čemu bi se trudila, čemu bi se pehala za čednostno življenje. Vidiš, da nič ne moreš. Tvoje ime je itak zapisano v knjigi pogubljenja.«

In kakor v pomoč temu notranjemu glasu je pristopila še Štefinova Tonka. Prišla je iz mesta, da si malo okrepi razrahljano zdravje in da si pomiri razburjene živce. Z vso zgovornostjo ji je slikala mestne prijetnosti. In konec teh slik se je navadno glasil: »Da bi ti videla! Da bi ti slišala! Tam je življenje, tam bi bilo zate! Povem ti, da te je škoda, ko veneš in hiraš na kmetih, pa ne veš ne zakaj in ne čemu. Taka dekle!«

Kakor olje na ogenj so padale te besede v Ivankino dušo in jo podžigale. Prav res! Pustila bi to nemirno, bojevito življenje in pohitela bi tja, kjer stoluje radost, kjer človeka išče sreča, tam bi morda našla mir. Oh, kar šla bi h gospodu voditelju, pa bi mu rekla: »Izbrišite me iz družbe.« Ali kaj, ko je pa ta pot tako težka. Pisala mu bo, oddala pismo na pošti in obenem pojasnila, kakšna je. Hinavka! Oh in kaj še vse drugega!

V tistih dnevih najhujšega duševnega boja se ji je zazdelo, da jo kliče znan glas: »Ivanka! — Ivanka! — Ivanka!«

To je bil glas njene učiteljice Pavle. Saj res; učiteljica Pavla! Kako rada jo je imela v šoli do tistega nesrečnega dne. In še od tistega dne dalje je gledala nanjo, kakor bi ji hotela reči: »Ivanka, prepričana sem, da si nedolžna.«

K učiteljici Pavli bo šla. Samo kdaj, da bi je nihče ne videl, da bi nihče ne slutil, morda celo ne spoznal njenih tajnosti.

Tiste dni je dobila učiteljica Pavla pismo. Znana pisava. Kdo neki ji piše in kaj? Odpre in bere:

Dobra gospodična!

Lepo Vas prosim, bodite v nedeljo popoldne po krščanskem nauku doma. Ko se bodo ljudje razšli, bom prišla k Vam. Hudo veliko Vam imam povedati. Pa samo Vam. Upam, da me boste poslušali in razumeli. Vaša, trdno pričakujem, da še vedno Vaša

Ivanka.

S strahom je v nedeljo potrkala na vrata gospodične Pavle.

»Naprej!« se je oglasil prijazen glas v sobi. Ivanka je plaho vstopila.

»No, kaj bo, punček moj? Kar govori. Vse mi povej, kar te teži. Prav kakor doma materi.«

Ljubeznive besede nekdanje učiteljice so jo opogumile.

»Vse vam bom povedala,« je dejala mirno, »prav vse. In še bolj natančno, kakor bi si to upala storiti nasproti svoji mami.«

Ivanka je odkrivala pred učiteljico Pavlo svojo življensko povest. V začetku je bila polna lepih vzorov, polna najlepših upov, pozneje pa so prišli črni dnevi bojev, obupa, prevar. Tako lepo je sanjala, da se bo v Marijini družbi z lahkoto zveličala, zdaj pa stoji prav gotovo že na robu samega pogubljenja.

Sočutno je poslušala učiteljica Pavla vso dolgo zgodbo mlade, zbegane duše. Niti za trenutek je ni prekinila, dokler ni povest sama našla svojega konca.

»Zdaj pa ti mene poslušaj, Ivanka,« prične razvijati svoje misli gospodična Pavla. »Praviš, da ne gre vse tako lahko in gladko, kakor si si predstavljala. Verjamem. Tudi po vrtovih Marijine družbe divjajo viharji strasti, je treba doživljati nevihte skušnjav.«

»Ah, le zakaj! Da bi tega ne bilo!«

»Morajo biti. Bog jih pripušča radi tega, ker hoče, da imamo mi pri njem veliko mero zaslužnih del. Vsaka dekliska duša jih bolj ali manj občuti in jih mora zmagovati in z zmagami množiti bogastvo lastnega zasluženja.«

»Zmagovati. A kako?«

»Tu je prava samo tista, že stoletja vedno veljavna pot, ki je začrtana v besedah: Čujte in molite, da ne padete v skušnjava.«

»Če pa kljub temu pademo. To je ravno tisto, kar je najhujše.«

»Spet smo slišali: Blagor človeku, ki pretrpi skušnjavo, ker izkušan bo prejel krono življenja, ki jo je Bog obljubil tistim, ki ga ljubijo.«

»Ko bi mogla tudi jaz tako misliti!«

»Eno ti je potrebno in drugega ne smeš opustiti: zaupaj popolnoma v Boga in v njegovo pomoč in sama moraš vse storiti, da z božjo milostjo sodeluješ. Bog hoče našega dela, naših bojov in naših zmag. Tisti ne delajo prav, ki hočejo vse sami zmagati in tudi tisti ne delajo prav, ki hočejo vso skrb za svoje zveličanje samo Bogu prepustiti.«

»Torej se moram še naprej bojevati.«

»Moraš! Poglej, kako ti je Bog dober. S teboj in zate se bojuje, nazadnje te pa še plačuje. Njegovo je delo, tvoje bo zaslužnje in plačilo. Dušica, kaj pa hočeš še več.«

»K vam bom še prišla, gospodična Pavla. Tako lepo govorite.«

Kadar hočeš! Povem ti pa, da vse to, kar sem ti povedala, dobiš lahko zapisano po raznih knjigah. Samo brati jih moraš in pa premišljevati, kar bereš.«

»Ko bi imela čas!«

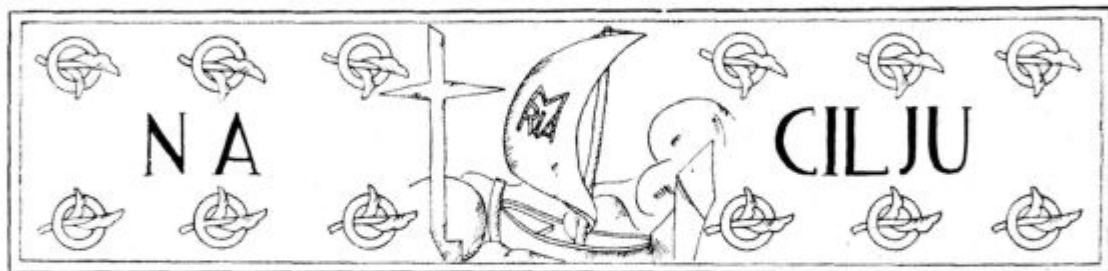
»Vzeti ga moraš. Vsako nedeljo nekaj, pa bo šlo. Bom naprosila gospoda voditelja, da bo vam pri enem prihodnjih shodov podal navodila o duhovnem branju.«

»Samo, gospodična, o meni mu ne smete ničesar povedati.«

»Nič se ne boj. Nihče ne bo vedel za najine pogovore.«

»Prav lepo se vam zahvaljujem, gospodična Pavla. In oprostite, da sem vas nadlegovala. Pa z Bogom!«

»Z Bogom, Ivanka. Pa še pridi! Prav vesela te bom.«

Junakinja krščanske ljubezni.

Dr. Fr. Jerè. (Dalje.)

3. Marjeta, angel krščanske dobrotelčnosti.

Pevski zbor je Marjeti dal priliko, da je globoko pogledala v telesno in dušno bedo delavskih družin. A njeno usmiljeno srce ni moglo prenesti, ako je videla, da trpijo. In čudovito je, koliko je v štirih letih storila dobrega. V nešteti družinah je olajšala bedo. Za zgled navedimo le eno.

V nizki koči lüttiškega predmestja je ležal na bornem ležišču hudo bolan mož. Izba nikakor ni bila za jetičnega bolnika. Če si odprl vrata, si moral najprej poriniti v stran kup cap in orodja, da si mogel vstopiti in zoprn duh ti je zavel nasproti. Veliko perilno korito sredi izbe je kazalo, da se tam pere. Dva razkuštrana otroka sta brodila po koritu v umazani vodi, v kateri se je namakalo perilo. Pri peči je stala zavaljena, zaspana žena, ki je pripravljala neko jed in se ni zmenila ne za strašni nered, ne za bolnika, ki je kašljal

v kotu. Mož se je obupan oziral po črnih stenah, po raztrganih otrocih in po vratih, ki so se zopet in zopet odprla in spustila mrzel zrak, da ga je vselej zagnal krčevit kašelj. In možu se je zameglilo pred očmi. V pridušenem ihtenju je spet omahnil na umazano vzglavje in si brisal pot z robcem, ki se je že ves sprijel od strjene krvi.

V tem nekdo potrka. Pri vratih se pokaže mlado dekle v črni obleki in z belimi čipkami okrog vratu.

»Ali ne stanuje tukaj gospod Franken?«

»Da,« se oglasi na kratko žena.

Obiskovalka stopi k postelji.

»Dober večer, gospod Franken. Pater N. me pošilja. Kako je?«

»Kakor pač more biti, gospodična. Zelo ste dobri...«

Zagnal ga je spet strašen kašelj.

»Vročino imate,« je rekla; »tu imam za vas nekaj dobrega.«

Iz ročne torbice vzame lep grozd in mu z materinsko skrbjo podaja jagodo za jagodo v usta. Nato potegne iz nje še steklenico vina in mu naliže poln kozarec.

»Pozneje boste še pili.«

»Zahvalim, zahvalim,« je šepetal je tični, ki je začutil, kako se mu je oživlja- joči val razlil po telesu.

Helena Vurnik.

Priv. last knezoškofa ljubljanskega.

Sv. Jožef.

V sobi se je stemnilo.

»Moram po petrolej,« pravi žena in odide.

Mlado dekle sede na polomljen stol zraven postelje.

»Kako vam je zdaj?«

»O, bolje, zahvalim, bolje. Dà, malo mi je odleglo... Vendar je hudo, kajne, dobra gospodična, prav hudo. Poglejte malo okrog, ali ni, da bi se človek zjokal?«

Preneha, nato pa nadaljuje kakor v sanjah: »Bolnik bi vendar moral ležati v čedni, prijazni sobi, z zastori pri oknih in rožami pri postelji. Ah, rože, kako rad imam rože. Toda, pogledajte to sobo. Ali ni strašno? Če bi bil dobro postrežen, bi morda bolezen premagal, morda... Toda ne,

zdaj je prepozno. Čujte moja pljuča, kako v njih grgra... In tale malčka, uboga črvička! Vajin oče je hotel za vaju dobro poskrbeti. Zdaj pa je prišlo z njim tako daleč...« Razjoče se in ne brani solzam.

»In ona,« — tako nadaljuje — »ona ne stori ničesar; lena je, lena. Zame ji tako nič ni, in to me najbolj boli. Oh, reči vam moram, jaz sem jo kljub temu imel rad, zelo rad, svojo Lizo; a zdaj vidim, da me ne mara. Vzela me je, ker sem imel nekaj premoženja. Zdaj ne smem nobene reči, sicer je huda. In vidite, to človeku težko de.«

Znova ga posili kašelj, da se na postelji dvigne in med kašljanjem ihti kakor otrok.

Ko kašelj poneha, položi Marjeta bolniku glavo spet na blazino, in ko se nad njim skloni in mu čelo briše s svojim belim robcem, kanejo njene solze na bolnikove oči. Jokala je. Bolnik prime njeno roko in jo stisne, ves hvaležen za njeno dobroto.

Zopet je sedla in molčala. Videl je v somraku samo njeno črno obleko, beli ovratnik in dvoje velikih milih oči. Zato pil se je v to podobo kakor v prikazen z drugega sveta. Odleglo mu je in se mu je zdelo, kakor da je prišel angel tolažiti njegovo žalost.

In začela je s tihim, blagim glasom govoriti, o raju, trpljenju, o upanju in ljubezni, o Kristusovem trpljenju in o sreči za Kristusa trpeti. Nato mu pokaže svoj križec in pristavi: »Glejte, koliko je moral naš ubogi Zveličar trpeti. Ali ni prav, da tudi mi zanj kaj potrpite? Njega ni nihče tolažil, sam pa ljubeznivo tolaži vse, ki iz ljubezni do njega trpe. O kako lahko je, na njegovem srcu prenašati trpljenje! Bolečina preneha, zasluženje pa ostane.«

»Da, da,« šepče bolnik in boža bakreni križec, ki se je svetil v temi. In zdi se mu, da čuti, kako mu Jezus lajša bedno zemeljsko življenje. V mozem srcu se začneta oglašati pobožnost in vera mladih let, zbujeni po besedah, ki jih je pravkar slišal in niso bile prazne, ampak izraz življenja, polnega božje ljubezni. Prvič po daljšem času se čuti spet srečnega...

»Ali boste še prišli?«

»Da, jutri popoldne ne bom imela šole in vas obiščem, ako boste pridni.«

Drugega dne pride kmalu popoldne.

»Dober dan, ljuba gospa, dober dan gospod Franken. Glejte, kaj vam pošilja dobri Bog.«

Na posteljo položi šop svežih rož, ki jih je v tem času gotovo drago plačala.

Ves ganjen boža bolnik sveže cvetlice in vdihava njih vonj. Samo z očmi se ji more zahvaliti.

Medtem se prične drug, ne manj pomenljiv prizor.

»Gospa Franken,« pravi Marjeta, »danes imava čas, da sobo pošteno pospraviva. Glejte, tukaj je prostor za tole korito.« In ko bi mignil je bil perilnik v kotu na ve-

ljala taka dela in mali Jezus ji je pomagal nositi kebel. Postati moramo njima podobni.«

Skoro bi sobe ne bil več spoznal. Vse je bilo na svojem mestu. Na oknih so bili zastori in tlak se je svetil. Otroka sta pri mizi sedela, gledala podobice in jedla prestice, ki jima jih je prinesla Marjeta. Bolnik ves ta čas ni mogel spregovoriti bese-

Gaddi

Paris (Louvre).

„Zdrava, milosti polna . . .“

liko žalost otrok, od katerih je celo eden zatulil; kos čokolade ju je potolažil.

Marjeta si opaše debel predpasnik, ki ga je pobrala s tal. Pač si moremo komaj kaj lepšega misliti kot to šibko gospodično v taki opravi, ko suče metlo in s cunjami umiva umazana tla. Liza gleda kakor okamenela in jo nekaj časa pusti; polagoma pa se vzdrami in dobi sama veselje do tega dela. Nato se ga še sama loti in pospravlja in drgne in snaži z vneto, kakršne bi ji ne bil prisodil.

»Gospodična,« pravi, ko vidi, kako Marjeta z razpuščenimi lasmi in znojnimi čelom ovija umazano cunjo, »pustite vendar, to ni delo za vas.«

Marjeta se veselo zasmee in pravi: »Ljuba gospa, tudi Mati božja je oprav-

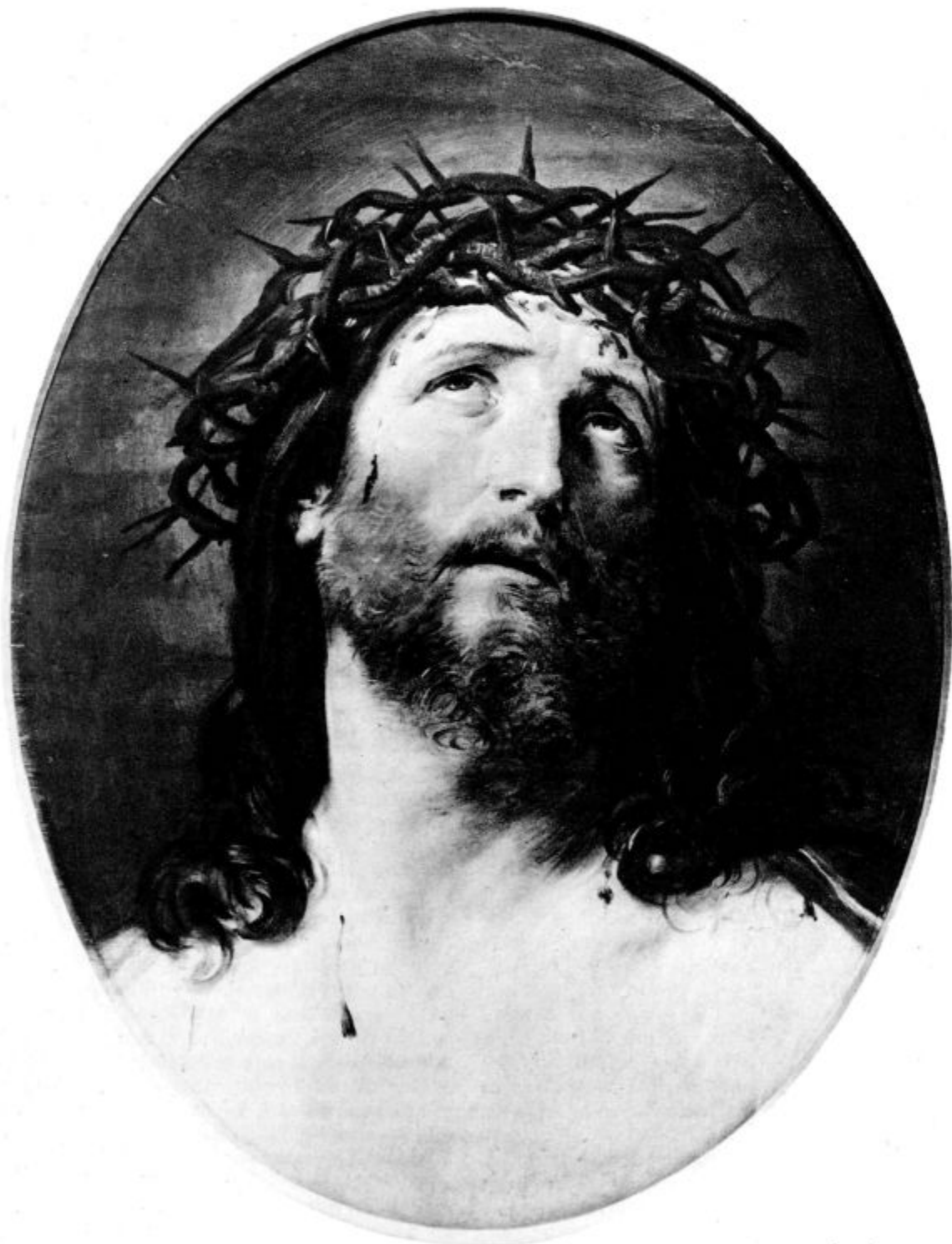
de, in ko je Marjeta po končanem delu stopila k bolniku, mu je ihtenje zaglušilo besedo zahvale.

Prihodnji dan je Marjeta spet prišla in prinesla prevleko za stene. Z Lizo sta pokrili ocrnele stene z novo belo prevleko, na kateri so bili rožasti šopki. Izbrala je bila prav lep vzorec, zakaj bolnik je imel dober čut za lepoto. Drugič je prišla nova posteljica za otroka, potem nova blazina in novo perilo za bolnika. Če sama ni utegnila — morala je pomagati mnogim bolnikom — je poslala mater z jajci. Ta je opazila v prenovljeni izbi zdaj Marjetin plašč, zdaj njeno odejo, zdaj kako igračo ali druge stvari, ki so bile kdaj v Marjetini sobi. Ni se čudila, ker je bila take »selitve« navajena.

Nekega dne je sedela ob postelji bolnikov, ko se je že bližal smrti.

»Gospodična,« je rekel, »ko vidim, kako ste dobri, in si mislim, da je Bog še boljši, ne vem, kako bi se mu zahvalil... In večkrat želim umreti, da ga vidim.«

Umolknil je in dolgo opazoval stan, ki so ga prenovile njene roke: bele zastore pri oknih, podobe s pozlačenimi okviri na stenah, cvetlice na omarici, umita in lepo opravljena otroka, je gledal kakor v sanjah v prihodnost in šepetal: »Zdaj, ko ste

S Irnjem Kronani ...

London.

mi rekli, da boste zanje poskrbeli, lahko mirno umrjem... Veselim se, da pridem v domovino, ki ste mi o njej pripovedovali.»

»Ko boste pri Bogu, mu povejte, da ga... da ga zelo ljubim.« In pri tem so ji stopile solze v oči.

»O vem, da ga ljubite; zato ste tako dobri. Kako bom za vas molil.«

V začetku pomladi je bolnik umrl. Ko ga je dan pred smrtjo obiskal pater N., je bil njegov glas samo še zamolklo in pretrgano šepetanje.

»Prečastiti,« tako je šepetal, »mnogo sem v življenju pretrpel. Toda Bog mi je v svoji dobroti poslal angela, ki mi je pokazal, koliko je vredno trpljenje. Odkar je ta prišla, vem spet, kaj se pravi biti srečen... Ta je angel. Moja zadnja misel velja njej. Dà, dober angel, od Boga.« In še enkrat je ponovil z blaženim nasmehom: »Dober angel.«

To so bile njegove zadnje besede.

(Dalje.)

Sestra Marija Celina.

Dr. Fr. Trdan.

»Francija nam obeta novo Tereziko: sestro Marijo Celino. Kakor hitro jo človek spozna, jo vzljubi in časti. Na Hrvaškem in v Dalmaciji si je že v nekaj mesecih osvojila nešteto src. Širite njeno ime tudi med Slovenci!« Tako je nedavno pisal o tej zvesti božji služabnici njen navdušen častilec hrvaški frančiškan dr. Bernardin Sokol. Ker je »Cvetje sv. Frančiška« prineslo daljši životopis, naj sledi tu samo nekaj podatkov.

S. Marija Celina, prvotno Ivana Germana imenovana, se je rodila 24. maja 1878 v Nojalsu na južnem Francoskem. Že v 10. letu se je popolnoma izročila Bogu. Prosila je, naj njej naloži vse križe in težave njenih domačih, da jim postane »angel tolažbe in sprave«. Z 18. letom je vstopila pri klarisinjah v samostan »Ave Maria« v Bordó Taláns in dosegla v nekoliko mesecih vrhunec čednosti. Njeno življensko geslo je bilo: »Glej me, Gospod: sekaj, reži, žgi, stori z menoj, kar hočeš, samo daj, da neprestano rastem v ljubezni do Tebe!«

Ljubi Jezus jo je uslišal in ji poslal izredno hudo bolezen. V trpljenju je našla mlada novinka zaželjeno srečo. Zato se ni nikdar pritoževala, pač pa je večkrat vsa srečna govorila: »Ni se težko zveličati, treba je samo trpeti. Vstopila sem, da sprejemem križ Jezusov, darovala sem se mu v žrtev. Zadovoljna sem, ker sem se naučila ubogati; več je vredna pokorščina, kot vršiti izredna dela. Prepustila sem se popolnoma božji volji in v tem je velika skrivnost sreče,

Srečna sem, ker grem v nebesa. Tam ne bom nikogar pozabila.« Umrta je 30. maja 1897, stara 19 let.

Glas o s. Mariji Celini se je hitro razširil po Franciji, Angleškem, Italiji in Ameriki, ker je začela deliti izredne milosti vsem, ki se z zaupanjem zatekajo k njej. Njeni priprošnji se pripisujejo razna ozdravljenja, pomirjenja sovrašttev, srečno dovršeni izpiti, nenadna spreobrnjenja, dobljene službe in podobno. Zato so ji nadeli različne naslove kot: »Mala velika svetnica«, »Talanska svetnica« ali pa »Svetnica vonjav«. Kardinal in nadškof v Bordou je že izvršil potrebne predpriprave in sedaj je Sv. Kongregacija prevzela vso zadevo; sedanji papež Pij XI. se posebno prizadeva, da bo s. Marija Celina čim prej proglašena za blaženo in sveto.

Med Hrvati širi njeno ime imenovani o. frančiškan, ki je bil v maju l. l. sam čudežno rešen sušice v grlu. Izdal je kratek životopis s sliko in ga v neštetih izvodih poslal med ljudstvo. Iz člankov in zahval, ki jih priobčujejo hrvatski nabožni časopisi kot »Glasnik sv. Josipa« (Zagreb), »Glasnik sv. Ante« (Sarajevo) in »Glasnik sv. Franje« (Zagreb) je razvidno, da je s. M. Celina že v 50 izrednih slučajih izkazala Hrvatom svojo naklonjenost.

Po hrvatskem izvirniku je prirejen podoben slovenski prevod, ki stane samo 2 Din. Da se je s. M. Celina tudi Slovencem namah prikupila, priča dejstvo, da se je v nekaj tednih razpečalo nad 3000 izvodov.

»Sin, podpiraj starost svojega očeta in ne žali ga v njegovem življenju; ako opeša na umu, mu zanašaj in ne zaničuj ga v svoji moči. Usmiljenje do očeta se ne bo nikoli pozabilo in za materine betežnosti se ti bo z dobrim povračalo.«

»Ne obračaj v jezi svojih oči od siromaka in ne daj, da bi te zadaj kleli, ki te prosijo.«

»Tvoja roka ne bodi stegnjena, kadar jemlješ, in stisnjena, kadar daješ.«

(Sirahova Modrost.)

LISTEK.

Zvest pastir.

Fr. Pengov. (Dalje.)

Duhovščina in narod s škofom.

Poizkušena zaplemba škofovih premičnin in vznemirljivi prizori slavnega 23. svečana 1874, ki so za pruski prosvitljeni liberalizem gotovo zgodovinska imenitnost prvega reda, so navdihnili mestni duhovščini misel, da ta dan ne sme miniti, ne da bi se šla škofu poklonit, mu zatrdit zvestobo in vdanost v vseh okoliščinah in mu tako napraviti veliko veselje in tolažbo.

Ideja (zamisel) je takoj postala meso in med vriskanjem velikanske na stolnem trgu zbrane množice se poda v ponedeljek, 23. februarja 1874, zvečer ob pol šestih vsa duhovščina mesta Minster v škofijski dvorec, ravno tisti dan, ko bi se bilo imelo prodati pohištvo.

Presvetli sprejme gospode v spodnji dvorani, kjer je stalo pohištvo še v divjem neredu drugo poleg in vrhu drugega. Dekan Kapen zagotovi škofa, da stoji v sedanjem boju vsa duhovščina na njegovi strani, da bo vztrajala poleg njega, da pa ne pokaže peta tudi ne v slučaju, če bi moral on — nadpastir — proč iz njihove srede. Škof se zahvali za tolažbo, ki mu jo nudijo njegovi duhovniki baš v teh turobnih dneh in pristavi:

»Med take žalne dogodke pa seveda nikakor ne prištevam pravkar izvršene rubežni; to so malenkostne stvari, tudi če bi mi zarubili srajco na životu. Toliko bolj pa je vredna obžalovanja blodna misel vladajočih, kakor da je mogoče s takimi sredstvi ovreti katoliškega škofa v obrambi resnic, ki je zanje sleherni duhovnik pripravljen položiti na klado tudi svojo glavo.«

Nato prosi škof duhovnike, naj se ga spominjajo v molitvi in jih odpusti z blagoslovom.

Ta poset minstrskih duhovnikov je dal prvo pobudo za prikazen, ki ga nima para v zgodovini sv. Cerkve; razvnel je plamen navdušenja in spravil na noge nepregledne deputacije (odposlanstva), ki so hitele naslednje tedne prav do majnika iz vseh župnij škofije v Monastir, da zagotovijo škofu svojo neomajljivo zvestobo v vseh viharjih. Niti ena župnija ni izostala! Kôlo je otvorila minstrska pokrajina, pridružilo se je Porenje in Oldenburg je zaključil bojni venec. Vse je vrvelo po škofiji kot v mravljišču, bilo je drugo preseljevanje narodov v smeri proti Monastiru. Mnogokrat

jih je prišlo po več na isti dan in komaj je bil kak dan popolnoma prost, tako da škof po cele dneve in tedne skoraj ni mogel drugega, kakor sprejemati deputacije, jih bodriti in se jim zahvaljevati za njihovo vdanost napram Cerkvi. Mnoga odposlanstva so štela po 200, 300, 400, 500 in več oseb.

Deputacija iz Velepolja (Hochfeld) je prišla na velikonočni torek 1874, obenem z odposlanci z Duisburga, Rurorta in Laerja. V imenu Duisburžanov je govoril dr. Rönseberg, v imenu Velepoltcev pa gospod Wandel.

»Nas prebivalce Velepolja,« je rekel Wandel med drugim, »vodi semkaj še poseben vzrok; to je hvaležnost za to, da ste, Premilostni, poskrbeli za naše verske potrebe. Tega ne pozabimo nikoli in hočemo pokazati svojo hvaležnost posebno s tem, da bomo držali zvesto s svojim škofom v žalosti in veselju. Prisegamo, da ostane Velepoltje, pa naj pride, kar hoče, rimsko-katoliško, da bo držalo s svojim škofom, delalo zanj in molilo, zanj tudi trpelo, če treba.«

28. svečana 1874.

Zarubljeno pohištvo odpeljejo.

Vrnimo se zopet nazaj k rubežni našega škofa. Naslednji štirje dnevi so minuli mirno, ne da bi bilo kaj slišati o načrtih sodnije in o usodi zarubljenega pohištva. Kar se vam prikaže 27. svečana sodni dražilec Zudhof v škofijskem dvorcu in naznani, da hočejo drugo jutro odpeljati pohištvo. Obenem prosi po naročilu sodnije škofa, da bi smel začeti z našim delom že ob 4:30 zjutraj. Dogodki 23. svečana so se bili sodni gospôdi močno pokadili pod nos in bali so se, da bi jih kak vmesni dogodek iznova ne oviral pri rubežni, ako bi se je lotili pri belem dnevu. Zato so raje sklenili zvezo z nočjo in meglo.

Škof iznova ugovarja, proti krivični rubežni; izjavi pa, da nikakor ne mara vzbujati videza, kakor da sam pospešuje nevoljo ljudstva; če torej hoče sodnija uporabljati nasilje, mu je popolnoma vseeno, kakšno uro si izbere za to. Nato zaprosi uradnik, če sme priti že ob štirih. Ugodili so mu in Herman je dobil naročilo, da odpre drugo jutro, — bila je sobota, 28. svečana l. 1874., — glavna vrata ob štirih zjutraj.

Z nekako napetostjo smo pričakovali sledečega jutra, — pripoveduje tedanji škofov

kapelan Janez Širman, ki je danes župnik v Duisburgu — in se podali okoli desetih k počitku. Toda ta noč je bila nenavadno kratka. Sredi najslajšega spanja nas je vzbudilo trkanje na okna in zvonjenje s hišnim zvoncem. Meneč, da je ura že štiri, je bil Herman urno na nogah, toda kako je bil presenečen, ko pogleda na uro in opazi, da kaže šele dve čez polnoč, obenem pa zagleda, ne pred vežnimi vrati, ampak znotraj na dvorišču štiri osebe, dražilca in njegove pomagače, nekega mizarja Brinkmana (pisal se je enako kakor njegov višji pastir) iz Gosposke ulice s sinom in nekega pomožnega delavca od pošte. Nismo si mogli razvozljati uganke, kako je prišla ta svojat v notranji dvor. Dražilec je trdil, da je vrata samo malce potresel in že so se mu odprla, kakor svoje dni sv. Petru, ki ga je angel rešil ječe. Toda služabnik je z vso odločnostjo trdil, da je bi lprejšnji večer vrata zaklenil in komaj, komaj je bilo verjetno, da bi bil na to pozabil v takem čudnem času. Potem pa tudi nihče ni bil v stanju odpreti težkih vrat na tak angelski način. Preostalo je samo eno, in vse mesto je bilo prepričano o tem, da so priplezali lepi bratci s pomočjo lestve preko vrat ali jih pa odprli z vetrihom.

Pa naj bo, kakor že hoče; služabnik je odprl dveri do spodnje dvorane in sodnija je šla na delo ob brljenju sveč in petrolejke. Nihče od škofovega osobja jih ni nadziral. Škof ni niti vstal. Vse zarubljeno blago, tudi doprsni kip papeža Pija IX. so odnesli iz hiše in prepeljali v Konjsko ulico na dvorišče prizivnega sodišča. Tudi dražilec sam je pridno pomagal in preden je napočil dan, je bilo delo že skoraj končano. Celo škofovega služabnika in vratarja so bili naprosili za prijazno sodelništvo, kar so pa ti seveda hvaležno odklonili.

Drugi prošnji, da bi jim pri znojnem delu šli na roko z vrčkom piva ali vina, bi bili služabniki radi ugodili, toda brez škofovega naročila niso hoteli ravnati.

Med tem je bila jutranja zarja že razposlala roznate odposlanke preko mesta in pravkar so hoteli rubežniki odpeljati zadnjo peč, ko jim šine klicanje in krik mimoidoče ženske skozi mozeg in kosti; kot pogumni zajci jo popihajo proč. S hitrostjo bliskavice se razleti po mestu čudna bajka, da so zarubili škofa v noči in megli. Ne da se opisati, kako je razburilo Monastirčane to tatinsko postopanje pruske sodnije in ljudje so dajali svoji besno-

sti tudi duška v prav krepkih izrazih. Dobro le, da policija ni vsega ujela na ušesa, sicer bi bil moral marsikdo poizkusiti, da človek ne sme povedati vsega, kar je res. Ljudstvo je hodilo vse dopoldne v gručah po 30 do 40 oseb gledat opustošene škofijske sobane. Vse povsodi je odmevalo izrazov kakor »roparji, banditje, rokovnjači« in podobnih prikupljivih slaščic za uho. Najhuje pa se je obrnila ljudska nejevolja proti mizarju Brinkmanu, ki je bil prevzel pri nočni škofovi rubežni s sinom vred rabeljsko vlogo. Sinu poštenega Minstra kaj takega niso mogli odpustiti.

Velikanska množica se zbere 1. sušca pred njegovo hišo v Gosposki ulici in vprizori neznansko hrušč in trušč. S kamenjem bombardirajo hišo, potrkajo na okna in kriče: »Ven z Judežem, ven z Judežem!« Policija je bila brez moči; poklicati so morali oddelek kirasirjev, da je izpraznil ulice. Nemir se je ponovil naslednji dan; vojaštvo je moralo zapreti vse dohode, da je zavarovalo mizarja pred besno jezo množice. Župan je pozval meščanstvo k miru in pripomnil, da bi moralo pri nadaljnjih izgredih vojaštvo rabiti orožje. Nastal je mir. Mizar pa je bil ob ime in zaslužek; vsakdo se mu je izognil na deset korakov, nihče ni več naročil pri njem najmanjše stvarce — — —

Ker je bilo treba pokriti še na novo pri-sojenih kazni v znesku 1920 mark, so v začetku sušca ponovili rubežen in odpeljali blago 12. marca. A kot delavce je privzelo sodišče jetnike iz prisilne delavnice in osem protestantskih delavcev iz mesteca Teklenburg. Policija jih je morala spremljati od kolodvora do škofijske palače in odtod v Konjsko ulico; bilo je vse skupaj od sile smešno. Postreščki, ki so bili odrekli pomoč pri prvi dražbi, so bili kaznovani vsak z 10 markami.

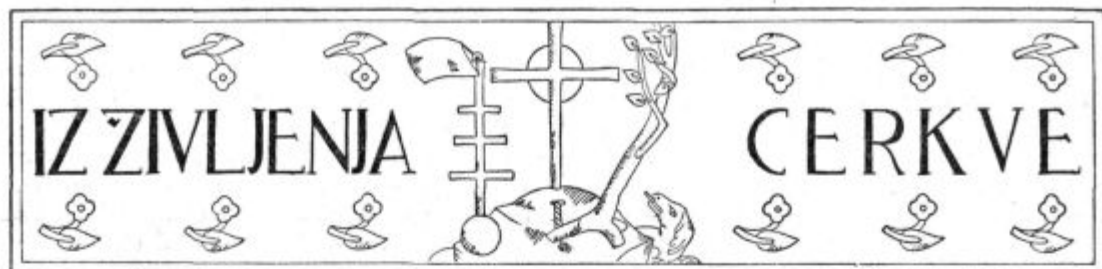
Vse vojaške straže so bile podvojene, cel gozd bajonetov je grozil slehernemu, ki je šel tam mimo. Po vojašnicah je bilo vojaštvo pripravljeno; župan na čelu mestne policije se prikaže pred škofijskim dvorcem, drugi stražniki pa so patroljirali po stolnem trgu in odganjali radovedneže s stalno se ponavljajočo rečenico: »Mirno stati ni dovoljeno!« Prišlo je končno tudi orožništvo z ostro nabitimi puškami. Vse je napeto pričakovalo velikih dogodkov — ki jih pa ni hotelo biti od nikoder. Okrog devetih dopoldne je bilo delo izvršeno. Vsak Tekenburžan je dobil 18 mark za pot in dveurno delo in policija jim je dala zopet častno stražo do kolodvora.

»Z vsemi imej mir, izmed tisoč pa samo enega svetovalca.«

»Z zvestim prijateljem se nič ne meri; težko zlato in srebro ni vredno cene njegove zvestobe.«

Pameten človek hvali vsako modro besedo, ki jo sliši, in jo nase obrača; ko jo pa sliši razuzdanec, mu ni všeč in si jo vrže za hrbet.

(Sirahova Modrost.)

Jedro krščanskega življenja je — hvala Bogu — še vedno nepokvarjeno ohranjeno v številnih vrstah dunajskih Mar. družb za može in mladeniče. To je neupogljiva četa, ki izpričuje svojo močnatost in krščansko značajnost tudi ob težkih prilikah. In takih neprijetnih preizkušenj je danes na Dunaju čimdalje več, zato je pa apostolsko delo kongreganistov tako nujno potrebno in bogato blagoslovljeno. V nedeljo, 15. januarja so imeli dunajski može in mladeniči, ki so v Marijinih družbah, mogočno zborovanje, ki je bilo sklicano v prvi vrsti zato, da se člani porazgovore, kako udeležiti se lahko apostolsko zvanje uprav v šolskem vprašanju in v bližajočem se kulturnem boju. Vsi so bili teh misli, da je treba ustanavljati in podpirati zasebne katol. šole, da se mladina ne odtuji veri in Cerkvi. Za vse to je pa potrebno katoliško časopisje, ki naj ima v vrstah moških kongregacij močne in vztrajne bojavnike in zagovornike.

Vztrajno na straži! V božični številki je proticerkveni list »Glos Pravdy« v Varšavi natisnil neko pesem z bogokletno vsebino na Mater božjo, češ, da se za reveže nič ne briga itd. — Zoper to blasfemijo so takoj odločno nastopili zlasti člani Marijine družbe (»Najsvetejše Device Marije, Kraljice poljske krone«.) Imenom cele dežele so poslali odprto pismo ministru za sodstvo ter zahtevali, da se pisec dotične pesnitve javno kaznuje. Oklic so z malimi izjemami objavili vsi poljski listi. Ugovor na ministra so na prvem mestu podpisali med drugimi odličnimi osebami tudi en general in dva štabna majorja.

Kje je edinost? Novo okrožnico je sestavil papež Pij XI. Razpravlja o velikem vprašanju, zaradi katerega je v zadnjih letih bilo sklicanih že več mednarodnih zborovanj z namenom, da bi se dosegla izgubljena enotnost cerkva. Ta okrožnica (enciklika) se obrača pravzaprav do onih, ki so se odtrgali od prave Cerkve Kristusove, pa zdaj čutijo to bridko izgubo in iščejo potov, kako bi se zedinili. Z najvišjega mesta je sveti oče iznova povedal, kar se vedno poudarja: Samo eno pravo enotnost poznamo, enot-

nost v resnici. Resnica je pa v katoliški Cerkvi, ki ji je Kristus obljubil in zagotovil osebno pomoč in varstvo do konca dni; resnica se more samo tu iskati in najti. Enotnost, edinost je bila razdrta s tem, da so se nekateri narodi tekom časa od nje odtrgali; enotnost se more zopet vzpostaviti s tem, da se ločitev zopet odpravi in da se ločeni deli zopet priklopijo tam, kjer so se odtrgali. Katoliški nauk ima svoj vir v Bogu, ne v človeku; noben človek, tudi papež nima ne pravice in ne oblasti, da bi v božjem nauku kaj odnehal ali spreminjal, ali da bi iskal enotnost s pomočjo kompromisov. Zato pa zahteva ljubezen do bližnjega, da te resnice večkrat v spomin pokličimo vsem, ki se jih ne zavedajo.

Minister kot misijonar. Češki minister za pošto dr. Rosek, je imel zadnji čas v več mestih Češkoslovaške predavanja o sv. Frančišku. Seveda mu je »svobodomiselna« češka inteligenca zamerila. Minister dr. Rosek ima med češkimi katoliškimi razumniki odlično mesto. Trudi se prav posebno, da bi poživil katoliško življenje na obmejnih predmestjih velike Prage, kjer primanjkuje cerkva in duhovščine. — Takih mož bi Češkoslovaška, osobito Praga, potrebovala veliko; saj beremo, da so na češki Karlovi univerzi v Pragi katoliški dijaki že v manjšini; brez veroizpovedi je pa že 21 odstotkov vsega dijaštva, t. j. vsak peti ali četrti dijak-visokošolec je brez veroizpovedi. Na tehniški visoki šoli pa so verske razmere še slabše.

Prof. dr. Vasek je imel nedavno predavanje o stanju šolskega boja na Češkem. Končal je s sledečimi besedami: »Sedanje razmere na šolah so strašne; in ta nesreča še vedno narašča. Med verstvenimi naziranjimi staršev in učiteljstva zija prepad, globok in nepremostljiv prepad. Katoliški starši imajo pred Bogom strogo odgovornost, da skrbijo za verstveno odgojo otrok. Vsi, ki se tega zavedajo, se morajo boriti za versko šolo.«

Izkopali so zadnje dni decembra lanskega leta na londonskem katol. pokopališču truplo mlade redovnice Margarete Sinclair, ki je umrla v duhu svetosti koncem novembra l. 1925. Truplo je še popolnoma ohranjeno.

Takoj po njeni smrti so začeli zbirati gradivo, da bi bila proglašena za blaženo. (The Univers.)

Zaščitnica vseh katoliških misijonov. Papež Pij XI. je proglasil sv. Terezijo Det. J. za varuhinjo vseh misijonov, ter jo tako povišal v isto vrsto s sv. Frančiškom Ksav., ki je patron vsega misijonskega gibanja. S to odliko je sveti oče ustregel misijonskim škofom, ki so svojo prošnjo podpirali s tem, da je sveta Mala Cvetka kazala v življenju tako gorečo vnemo za razširjanje svete vere.

Velik napredek. Po uradnih objavah je v zadnjih 16 letih prestopilo v škofijah na Angliškem in v južnem Valesu 158.679 oseb v katoliško Cerkev.

Rešitev katoliških misijonarjev. Angleški rušilec (ladja) »Seraf« je oprostil in rešil dva italijanska in enega kitajskega duhovnika kakor tudi sedem misijonskih sester (tri italijanske in štiri kitajske), ki so jih 22. dec. 1927 komunisti v Svatovu ujeli. Vodili so jih in kazali po ulicah, nato pa zaprli v neko umazano ječo. Vsak dan so jih mučili na ta način, da so jih vodili na morišče in zopet nazaj. Misijonsko poslopje in sirotišnico so komunisti oplenili in zaprli. Končno so se omenjene misijonske osebe vendarle rešile na angleško ladjo.

Na poti k bolniku povožen. Mestni župnik Wassman v Berlinu je bil zvečer na stanovanju svojega kaplana, ki je bil prestavljen. Kar ga pokličejo k nevarno bolnemu meščanu. Brž stopi v bližnji avto, da bi čimprej mogel vzeti Najsvetejše iz cerkve. Čez nekaj trenutkov trči avto ob voz cestne železnice in se razbije. Umirajočega župnika prenesejo v bolnišnico, kjer mu je prestavljeni kaplan podelil zakrament svetega poslednjega olja. Pokojni župnik je pastiroval z zgledno vnemo v župniji Matere božje 28 let.

L. 1928. ima kot prestopno leto 366 dni. Ker je 1. januar bil v nedeljo, smo to leto tudi za eno nedeljo na boljsem; mesto 52 jih bo 53. Velikanoč bo 8. aprila, torej prav na dan, kakor si ga žele zagovorniki koledarske preuredbe, ki hočejo, da bi se določila Velikanoč stalno za 8. april.

Že vedo, zakaj. Kakor poročajo časopisi, je bila tripičnemu bratu in sodruhu Calles-u (trinogu v Mehiki) podeljena framašonska zaslužna medalja najvišjega sveta na Škotskem. To odliko so framašonski voditelji naznanili vsem najvišjim svetovalcem olikanega sveta... Ali katoličani še dvomijo, kje naj iščejo največjih sovražnikov?

Zveza za javno npravstvenost, ki je pravkar ustanovljena na Španskem, je imela te dni prvo zborovanje. Predsedstvo je bilo poverjeno kraljevemu princu Ferdinandu. Pri

zborovanju se je prečitelo kraljevo pismo z odredbo, ki prepoveduje tiskanje in razširjanje umazanih in pohujšljivih knjig in spisov... Kako potrebni bi bili taki odloki za vse dežele!

Veteran. V Turinu je umrl duhovnik Oresto Perogalli, star 104 leta. Do zadnjega je še mogel vsak dan opraviti sveto daritev. Zdravnika ni nikdar klical, lekarne ni poznal. Proti koncu je rekel: »Zdaj sem pripravljen, da slušam glas Gospodov, ki me kliče v veliko domovino; mudi se mi pa še ne; človek se tu doli še vedno kaj nauči, in ima še vedno kaj opraviti.« Zdaj ga je Gospod pozval k sebi.

Kronika. (Lavantinska škofija.) V župniji na Kapeli pri Radencih je praznoval 29. januarja č. kanonik in zlatomašnik Martin Meško 40 letnico, odkar je župnik na tej župniji. Jubilant je kljub starosti krepkega zdravja in živahen. Izredno priljubljenemu g. kanoniku naj Bog podeli obilo milosti in pomoči do skrajnih mej človeškega življenja! — Župnija Marenberg je podeljena g. Janezu Messnerju, kaplanu v Apačah. — Župnijo sv. Marije v Puščavi upravlja g. Jan. Oblak, od Sv. Lorenca na Pohorju. — (Ljubljanska škofija.) Na vseučilišču v Zagrebu je dovršil preizkušnje za doktorja bogoslovja P. Modest Novak iz reda sv. Frančiška, bivši katehet v Spodnji Šiški. — Za kateheta na deklški realni srednji šoli v Ljubljani je nastavljen dr. A. Dolinar; poučuje hkrati tudi glasbo. — Iz kapucinske redovne hiše v Krškem je dodeljen v Maribor P. Lavrencij Novak, bivši župnijski upravitelj v Krškem.

Kraljevič Tomislav. Druga kraljevega sina so krstili v Beogradu 25. januarja na ime Tomislav. L. 1925. so Hrvatske slavili 1000 letnico, odkar jim je vladal kralj Tomislav. Ime mladega kraljeviča je znak ljubezni, ki veže vladarsko hišo s hrvatskim narodom.

»Treuga Dei« = »Božji mir« so nazvali v srednjem veku gotove čase, ali pa gotove dneve v tednu, ko so prenehala vsa nasprotstva, vse sovražnosti in vsi medsebojni prepiri ali napadi. Tako je tudi zagrebški nadškof dr. Ante Bauer o priliki prosvetnega tedna, ki ga je priredila hrvatska Prosvetna zveza v dneh od 4. do 12. februarja, razglasil za iste dni »Božji mir«. O priliki otvoritve Prosvetnega tedna na rojstni dan škofa J. J. Strossmayer-ja, dne 4. februarja, je imel slavnostni govor nadškof sam. V nedeljo, 5. februarja, so duhovniki po vseh cerkvah proglasili »Božji mir« ter pojasnili njega pomen. Vsaj v tem času naj preneha v zasebnem, v javnem življenju, v časopisju vsa jeza in prepir, sovraštvo in razdvoj, vse sra-

motenje, vsako zbadljivo govorjenje, vsa žaljenja in vse preklinjanje. Duhovščina je dalje priporočila, naj se vsakdo v svoji notranjščini pomiri in zatopi v globino svoje duše, da spozna, če je kaj kriv težkim razmeram, ki v njih živi hrvatski narod. Kdor bi moral pritrditi, naj skrbi, da sam popravi, kolikor je v njegovi moči. Vsakdo naj pomisli, kako bi se odpravila vsa nesoglasja, kako bi se složili vsi za skupno delo v prosep narodne prosvete in splošnega krščanskega napredka.

Nova zlata knjiga. Dne 10. aprila bo vodila Prosvetna zveza v Ljubljani romanje v Lurd in Paray le Monial, kjer bodo udeleženci pridružili prvi slovenski Zlati knjigi že drugo, popisano prav tako kot prva z imeni družin, ki so se posvetile božjemu Srcu Jezusovemu. S seboj ponesejo tudi za to svetišče namenjeno slovensko zastavo presv. Srca, ki naj priča, da se tudi Slovenci odlikujemo v češčenju Srca, ki je središče vseh src.

Smrtna kosa. V Kokri nad Kranjem je zatisnil 19. januarja trudne oči ondotni župnik in zlatomašnik Anton N e m e c. Dosegel je lepo starost 83 let. Za mašnika je bil posvečen l. 1871. — Pokojni je bil povsod, kjer je sužboval, priljubljen kot skrben delavec v vinogradu Gospodovem in kot postrežljiv, družaben in ljudomil duhovnik. R. i. p.! — Dne 3. februarja se je po kratkem trpljenju poslovil vpokojeni župnik Martin N e m a n i č. Umrl je v Želebeju pri Metliki, star 64 let. Kot kaplan je služboval večinoma po težkih župnijah. V pokoj je stopil kot župnik v Brusnicah. Pokoj! — Početkom februarja je zaključil zemeljsko potovanje Franc L e k š e, bivši župnik v Lučah. Rojen je bil l. 1862. Mir duši!

Novo mašo je pel 29. jan. pri Sv. Marjeti niže Ptuja gosp. Janez Janžekovič. Kot novomašnik se vrne še v Pariz, kjer bo dokončal višje bogoslovne nauke.

Svetišče na Kosovem polju. Vojaški duhovnik Iv. Bodrov iz Prištine naznanja, da je v delu novo katoliško svetišče, ki je dograjeno že do strehe. Stavbni odbor si pomaga z dobrodelnimi prispevki. Ker je ondi do 1000 slovenskih in hrvatskih fantov-vojakov, se obrača stavbni odbor tudi do plemenitih src v Sloveniji za pomoč. Cerkev bo posvečena sv. Antonu. Milodari se lahko pošljejo potom Bogoljubovega upravnništva.

St. Peter pri Novem mestu. Sporočamo, da smo pri nas obhajali na praznik Brezmadežne srebrni jubilej dekliške kongregacije. Družbenke so se pripravljale na to svečanost s tridnevnimi duhovnimi vajami, ki jih je vodil g. župnik sam. Dekleta so se duhovnih vaj pridno udeleževala, saj so bili tudi govori

dobro premišljeni in karmoč primerni. Dan Brezmadežne je bil torej za kongregacijo dan sreče in veselja, ko smo se po ganljivem nagovoru s skupnim sv. obhajilom okrepile za nove boje in zmage. Popoldne so se nam pridružile tudi sosedne tovarišice. V cerkev smo šle iz »Katoliškega doma« s procesijo in domačo zastavo. Po govoru dekanjskega voditelja, kanonika J. Porenta smo obnovili posvetitev presv. Srcu Jezusovemu, ker smo ta dan imeli obletnico posvetitve. V »Domu« smo končno imeli zunanjo slavnost s pestrim sporedom. Vmes so se vrstili pozdravni govori sosednih družbenic iz Prečine, Bele cerkve, Šmarjete in Brusnic ter domačega g. voditelja, župnika Vovko-ta. Pismeno se je oglasil tudi vpokojeni župnik naš prvi voditelj in ustanovnik Marijine družbe. Med udeleženkami je bilo šest jubilarin. Vsaka je prejela od družbe primerno darilce v spomin. Naj bi družba še nadalje lepo rastla in se razcvitala pod varstvom naše nebeške Vrtarice.

Št. Peter na Notranjskem. Vnema Marijinih članov in članic po kongregacijah, ki o njih beremo, je ogrela tudi nas, da se oglasimo v »Bogoljubu«. Kolikor je v naši moči, smo tudi pri nas proslavili glavni praznik 8. dec. zares iskreno in presrečno. Tudi sprejem novih članic je povečal vso slavnost. Isti dan pred večernicami so se pa male deklice s posebnim sprejemnim obredom uvrstile v Marijin vrtec. Bog daj stanovitnosti in bogatega blagoslova!

Sv. Jurij ob Taboru. Nekoliko zgodovine iz Mar. družbe za l. 1927. 25. marca smo z orli in orlicami skupno praznovali materinski dan. Skromno smo proslavili tudi 1100letnico sv. apostolov Cirila in Metoda. — Članice so se udeležile 25letnice čemšeniške kongregacije. — Po škofijskem naročilu se je v družbi zbrala primerna vsota za goriške Slovence. Olepševalni odsek je bil večkrat bolj na široko zaposlen, n. pr. o priliki blagoslovitve nove zastave, novega zvona. Seveda so hvalevredno pomagale skoraj vse članice. Predvsem pa treba omenjati tridnevne duhovne vaje pred 8. septembrom, da smo se tembolj pripravile za posvetitev presv. Srcu J., za sprejem novih tovarišic in za blagosloavljenje zastave. Vsem nabiralcem: Bog plačaj! — Shodov (1927) je bilo 16, odborovih sej 6, slovesno skupno sv. obhajilo trikrat. Izključena ni bila nobena, kar je gotovo dobro znamenje. Koncem leta je bilo v družbi 149 članic. »Bogoljubov« je bilo skupno 122, Glasnikov 45, Katol. mis. 22. — M. T.

Iz Savinjske doline. Duhovne vaje za dekleta pri Sv. Jožefu (Celje) so bile letos en dan pozneje kot druga leta. Kljub temu, da jih je mnogo prišlo kot navadno na dan svete

Neže, so vztrajale do konca. Udeležba je bila velika, večinoma iz daljnih krajev. Prihodnje leto pokažimo tudi Savinčanke, da nočemo biti zadnje. Hočemo se udeležiti duhovnih vaj v častnem številu. — Savinčanka.

(Drugi dopisi prihodnjič.)

Za življenje.

Zmedene pojme imajo danes ljudje o marsičem, zlasti v stvareh, ki posegajo na versko polje. Svobodomiselno časopisje si prisvaja pravico, da razpravlja — po svoje seveda — o vprašanjih, ki jih ne razume, ali pa zajema pouk iz temnih virov. Kdor se na tako časopisje zanaša, se počasi uživi v razne napačne nazore, si prisvoji zmedeno mišljenje, ki ga docela zmeša in spelje na napačna pota. Kadar se izve, da si je kdo sam končal življenje, pišejo taki časopisi n. pr.: »Svoje pogreške je opral s prostovoljno smrtjo«; ali: »Pokazal je, da je junak...« i. dr. Ne, ne! Samoumor ni junaštvo, marveč malodušnost in strahopetljivost, zraven pa strašna grehota, ki človeka strmoglavila v večno nesrečo. S samoumorom človek ne zadosti za svoje grehe, marveč doda k prejšnjim pregreham še novo hudobijo zoper peto božjo zapoved. — Seveda se zgodi, da se marsikomu zmede pamet in si v duševni nezavednosti ugonobi življenje. Sodbo o takih prepustimo Bogu!

Tri skrbí. Ob novoletnem sprejemu je omenjal kardinal Bertram (Vratislava) tri reči, ki jih je treba kot najnujnejše naloge rešiti, če hočemo, da krščansko življenje ne propade: Boriti se moramo za krščansko šolo, ki bo vzgojno zvezo Cerkve, šole in očetne hiše še bolj združila; boriti se je treba najodločneje zoper umazanost in zoper pohujšanje potom tiska; odpraviti se mora pomanjkanje stanovanj, kajti nedostatnost v tem oziru povzroča podivjanje in uničuje pravost.

Vzgojna skrivnost. 31. jan. je bilo 40 let, kar je v sluhu svetosti umrl veliki vzgojitelj, salezijanec Don Bosco. V čem je bila njegova vzgojna umetnost? Predvsem moramo imenovati njegovo globoko in otroško vero v Boga, njegovo zaupanje na božjo Previdnost in na Mater božjo, potem pa brezmejna in požrtvovalna ljubezen do padlega človeka. — Vzgojna metoda (način vzgoje) je bila v tem, da je poлагal vso važnost na vzgojo volje, na vzgojo značajnosti. — Podrobno je dal Bosco svojim zavodom taka-le navodila: Predstojnik mora vso skrb osredotočiti na gojence; učitelji morajo biti zgledni, ne smejo sklepati posebnega prijateljstva s posameznimi gojenci; dati morajo gojencem vedno dovolj zaposlenja, pa tudi dovolj prostosti, da se razlete, razdrve in napojajo, da telovadijo, pejejo, da se igrajo

pod nadzorstvom. Pogostno sv. obhajilo, vsakdanja sv. maša, so stebri, ki se mora mladinska odgoja nanje opirati.

DOBRE KNJIGE.

Opeka, Dr. M., Memento homo. Petnajst govorov o molitvi, delu in misli na smrt. Str. 141. V Ljubljani 1928. Založila Prodajalna K. T. D. H. Ničman. Cena Din 22—, po pošti Din 1-50 več. — Kot nalašč je izšla nova zbirka govorov g. kano-nika Opeke prav za postni čas. Na pepelnico sredo nam je sv. Cerkev zaklicala: Memento ho-mo, Spomni se, o človek, da si prah... In ljubljanski stolni pridigar ta klic sv. Cerkve v svojih govorih o smrti razglablja in razlaga. Tako so izdelani, da morajo pretresti vsakega, kdor jih pazljivo prebira. »Misel na smrt« — pravi pisatelj v uvodu — »učí prav moliti in prav delati.« Zato je na prvem mestu zapisal pet govorov o molitvi in potem še tri govore o delu, ki ga nam pokaže v nadnaravni luči. Knjigo vsem brez razlike toplo priporočamo.

ZA DUHOVNIKE.

Officium Majoris Hebdomadae et octavae Paschatis. Editio decima, Ratisbonae 1928. Sump-tibus et typis Fr. Pustet. Str. 588. Cena v platno vezani knjigi z rdečo obrezo M 4-90, z zlato obrezo M 6-50; v usnje z zlato obrezo M 9-60. Nova iz-daja obsega vse oficije in mašne formulare od cvetne do bele nedelje in vse obrede velikega tedna, seveda brez not. Prirejena je po novih rubrikah misala in brevija. Priročna oblika, trpežna vezava in jasen tisk so prednosti Puste-tovih liturgičnih knjig.

Uredništvu doposlane, priporočljive književne novosti.

Dekliški oder, I. zvezek: 1. **Prava mati.** Biblična slika za materinski dan. — 2. **Kaznovana nič-murnost.** Šaloigra v dveh dejanjih. (Izdala in založila Slovenska orliška zveza v Ljubljani.) Viktor Steska: **Sprehod po Ljubljani.** (Kažipot šol-skim izletnikom. Dobiva se pri upravi »Vrtca«, Sv. Petra cesta 80, in v knjigarnah.)

Klic pozabljenih. Da! Prav gotovo bi ža-lostno jeknile iz predalov, kjer leže že nad tri leta skoro pozabljene knjižice: Vdilo Marijinih družb, Fantič le gor' vstan, Pojte, Nova vera, Pozdrav iz domovine. Spisal jih je dolgoletni urednik našega »Bogoljuba« svetnik J. Kalan, da bi vžgal v srcih mladeničev in mladenk živo lju-bezen do Marije, da bi izpodrinil slabe pesmi ter odstranil osat lahkomišljenosti z naših poljan. V resnici: mrtve so knjige, ki leže v predalih osam-ljene in čakajo rok, ki bi jih sprejele, src, ki bi njih plemenito hrano vsrkala vase! Vdilo Marijinih družb (broš. 12 Din, vez. 20 Din) podaja Marijinim družbam smernice za delo, ki naj bi se poživilo. Čim več jih je v družbi, tem bolje! Fantič le gor' vstan! (broš. 12 Din, vez. 20 Din) je zlata knjiga za naše fante; vsakdo jo prebere kar v eni sapi, če jo dobi v roke, tako lepo fantovsko je pisana. Pojte (vez. 10 Din) vsebuje 190 najbolj znanih svetih pesmi. Nekatere župnije jih imajo po 300—400 izvodov, da skupno prepevajo v cerkvi. (Zbirka narodnih pesmi »Prepevajte« izide v kratkem v drugem na-tisu.) Dalje: Nova vera (4 Din), Pozdrav iz domovine (4 Din), »Marija, kraljica src« (6 Din), ki spada med najcenejše in naj-lepše slovenske molitvenike. Knjige se pošiljajo poštne prosto, Kdor naroči večje število knjig

skupaj, dobi še primeren popust ter na vsakih 10 izvodov eno knjižico povrh. Naročila sprejema: »Sveta vojska« v Ljubljani, Poljanski nasip 10.

K NAŠIM SLIKAM.

V zadnjo številko »Bogoljuba« se je vrnila neljuba pomota. Podpis pri sliki str. 33 se prav ne prilega. Na to mesto bi morala biti sprejeta lepa slika lurske Matere božje, ki jo cenj. naročniki vidijo v pričujoči številki. Kapelica (stran 33) pa predločuje »Novi Lurd« pri št. Jerneju na Dolenjskem. Ker je bila že pred par leti priobčena, je uredništvo bilo mnenja, da bi lahko izostala. To je bilo označeno tudi v pripombi na str. 42.

DAROVI.

Za kruhe sv. Antona: Neimenovana oseba 5 Lir; Franč. Vrabčič, Milwaukee, 56 Din; Marija

Jarc, West. Union, Minn., 56 Din; župni urad v Kranjski gori 10 Din; Marija Petek 10 Din; neimenovana iz Škal 10 Din.

Za katol. misijone: Neimenovan 25 Din.

Za bosanske misijone: A. P. 100 Din.

Za najpotrebnejše misijone: Dekliška Marijina družba v Rušah 50 Din.

V dober namen: Valentin Dolinar, Ziri, 10 Din.

Bosanski odbor je prejel za revne cerkve sledeče darove: Marija Premru 10 Din; g. Bajtova 40 Din; g. Fabijanov 20 Din; Eliz. Mesar 10 Din; Jos. Peterca 10 Din; Ivanka Vrh 50 Din; N. 2 Din; Marija Brankovič 10 Din; N. 4 Din; Marija Preželj 50 Din; ing. Remec 20 Din; kanonik Sušnik 10 Din; Ana Tratnik 20 Din; g. Mara dr. Brejčeva 57 Din; Terezija Šušteršič 10 Din; M. Špenko 5 Din.

Odpustki za mesec marec 1928.

1. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. presv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

2. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jezusovega; c) udom br. presv. Rešnj. Telesa kakor včeraj.

3. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadostuje za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

4. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnj. Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jez.

5. Ponedeljek. Sv. Janez Jožef Kriški. P. o. istim kakor 9. dan.

6. Torek. Sv. Koleta. P. o. istim kakor 9. dan.

7. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

9. Petek. Sv. Katarina Bol. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

12. Ponedeljek. Sv. Gregorij. P. o. udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi.

19. Ponedeljek. Sv. Jožef. P. o.: a) udom br. presv. Rešnj. Telesa kakor 1. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; c) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; d) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. svete Družine; i) udom br. za duše v vicah; j) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o.

22. Četrtek. Sv. Benvenut. P. o. istim kakor 9. dan.

25. Tiha nedelja in zadnja v mesecu. Označenje Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 1. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. kakor 19. dan; c) udom br. naše Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali župni cerkvi; f) udom br. preč. Srca Mar.; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom br. za duše v vicah; j) udom rožnovenske br.; i) udom br. Sv. Duha, danes ali v osmini v bratovski ali župni cerkvi; l) istim kakor 9. dan; m) udom br. Žalostne M. b. s črnim škapulirjem; n) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec. — Tretjerednikom v. o.

28. Sreda. Sv. Janez Kapistran. P. o. istim kakor 9. dan.

30. Petek. Marija sedem žalosti. P. o.: a) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. žalostne M. b. s črnim škapulirjem; c) udom br. za duše v vicah; d) udom br. sv. Družine; e) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi.

Velika ugodnost. Za pobožno molitev rožnega venca je sedanjí papež Pij XI. dne 4. sept. 1927 podelil nov odpustek, ki je v resnici jako velika ugodnost in milost. Vsakdo namreč lahko prejme popolni odpustek tolikrat, kolikrat opravi en del (pet odstavkov) sv. rožnega venca s skesaním srcem v cerkvi, kjer je Najsvetejše, četudi ni izpostavljeno. Kdor torej večkrat na dan moli v cerkvi rožni venec, more tudi popolni odpustek večkrat prejeti (in darovati n. pr. dušam v vicah). Pogoj: spoved in sv. obhajilo; zadostuje pa spoved na 14 dni in večkratno sv. obhajilo na teden. Posebne molitve za svetega očeta tu niso predpisane. Dosedanji odpustki za člane bratovščine sv. rožnega venca in blagoslovljenih molekov ostanejo v veljavi. — S temi novimi odpustki je sveti oče iznova pokazal, koliko mu je na tem, da bi verniki z molitvijo rožnega venca proslavljali Mater božjo in molili Gospoda v sv. R. T.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

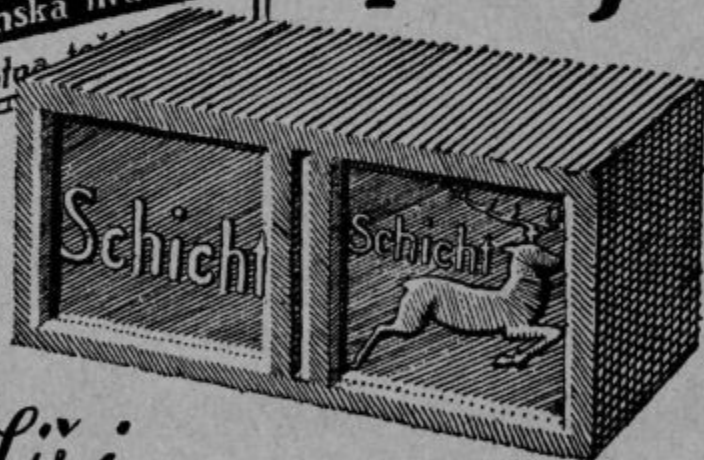
Schichtov

način pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreduje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 120 milijonov dinarjev.

Najboljši šivalni stroji in kolesa

so edino
GRITZNER in ADLER
za dom, obrt in indu-
strijo v vseh opre-
mah.

Istotam
švicarski pletilni stroj
DUBIED.

Pouk
v voženju brezplačen.
Nizke cene.
Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC

LJUBLJANA

blizu Prešernovega
spomenika za vodo.

Večletna garancija. — Tudi na obroke.

Bogoljub velja v l. 1928

za posamezne naročnike

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20—
„ Avstriji	šil.	3—
„ Italiji	lir	8—

Dr. MILAN ROPAS zdravnik v Novem mestu

ordinira na glavnem trgu v hiši g. pl. Flechtenau
od 9. do 12. dopoldne in od 3½ do 5. popoldne.

Zasebno krojno učilišče

F. POTOČNIK ♦ Ljubljana, Stari trg 19

Nov tečaj krojenja za krojače, šivilje,
pletilje (štrikarice), se
prične začetkom marca. — Prijavite se takoj!
Revnejšim honorar znižan. — Lahak poduk za
učenke z dežele.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti po-
roštvu i. t. d.

PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman), Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2

ima vedno v zalogi vse potrebščine za
Marijine družbe, kakor tudi lepe nikl.
križe, navadne in fine izpeljave, rane
svečnike, kipe, barvane in bele, kro-
pivke itd. Posebno pa priporoča svojo
veliko izbero stenskih oljnatih slik, in
sicer: Velikost 42×32 cm a Din 8—,
52×39 cm Din 10—, 63×47 cm Din 15—,
74×54 cm Din 20. Blagovolite si ogledati.
Cene nizke in solidne, postrežba točna.

Prvi slovenski zavarovalni zavod

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

v Ljubljani, Dunajska c. 17.

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz
brona proti razpokam, zavarovanja stekla ter
življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Can-
karjeva ulica 4. Sarajevo Vojvode Stepe
Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb,
Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjenjstva v vseh večjih krajih.

SALDA-KONTE

STRACE - JOURNALE

ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE

ODJEMALNE KNJIŽICE

RISALNE BLOKE

ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

II. NADSTROPJE

ENERGIN

železnato kina vino
daje

**močno in zdravo kri,
izvrsten tek,
močne živce.**

Za okrepljenje dece in odraslih
zadoščajo 3 velike steklenice.

3 velike steklenice 128 Din.

REVMATIZEM

protin, bodljaje, omotico,
išias, zobobol, glavobol in
hripo

zdravi samo **ALGA**

V vseh lekarnah in drogerijah.

1 šekl. s točnim navodilom	16 Din,
4 steklenice	77 Din,
8 steklenic	131 Din,
14 steklenic	205 Din,
25 steklenic	320 Din.

Naročila adresirajte: **LABORATORIJ „ALGA“ SUŠAK 13**

*Zapom-
nite
si!*

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog

terpeninovo milo